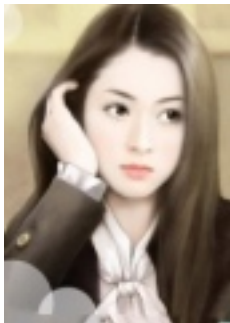

Độc Ái Thuần Nam

Contents

Độc Ái Thuần Nam	1
1. Chương 1: Nữ Luật Sư Độc Ác	2
2. Chương 2: Luật Sư Tốt	4
3. Chương 3: Tìm Kiếm Thiên Sứ	6
4. Chương 4: Vô Thanh Thiên Sứ	8
5. Chương 5: Buông Bỏ Trần Thế	10
6. Chương 6: Cứ Thế Yêu Nhau	12
7. Chương 7: Ở Chung	14
8. Chương 8: Cuộc Sống Ở Chung	16
9. Chương 9: Cuộc Sống Ở Chung	19
10. Chương 10: Cuộc Sống Ở Chung [3]	21
11. Chương 11: Hẹn Hò	23
12. Chương 12: Cầu Hôn	26
13. Chương 13: Tình Nồng	28
14. Chương 14: Du Lịch	30
15. Chương 15: Lo Lắng Ngọt Ngào	32
16. Chương 16: Tình Địch	34
17. Chương 17: Về Nhà	36
18. Chương 18: Thần Bí	38
19. Chương 19: Yên Hội	39
20. Chương 20: Món Quà Tốt Nhất	41

Độc Ái Thuần Nam

Giới thiệu

Nàng luật sư tài ba rất giỏi trong việc hùng biện cho thân chủ với anh họa sĩ rất giỏi vẽ tranh nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-ai-thuan-nam>

1. Chương 1: Nữ Luật Sư Độc Ác

Edit: Julia

“Tư Đồ luật sư, chỉ cần cô tiếp vụ kiện này, giá tiền tùy cô.” Hần nói lời này cũng là bất đắc dĩ a, ai chẳng biết vị Tư Đồ luật sư này trong giới luật sư nổi tiếng là ma cà rồng hút máu người, cô ấy chính là đại biểu cho loại người ăn thịt người không nhả xương, nhưng hắn không có biện pháp a, bên phía cảnh sát nắm vật chứng gây bất lợi cho hắn, cho nên hắn mới nghĩ tới mời cái vị Tư Đồ luật sư bách chiến bách thắng tiếp nhận vụ kiện của hắn, hắn không muốn ngồi tù, cũng không biết tại sao khi ngồi ở đây rồi, cái chuyện lấy tiền làm thù lao này lại trở nên khó khăn, mấy luật sư khác đã nói với hắn, vụ kiện lần này mà cãi thua, hắn ít nhất phải ngồi 10 năm tù, hắn hiện tại đã tuổi, hắn nếu ngồi tù , vậy cả đời sẽ bị huỷ mất.

“Cảnh sát nắm giữ vật chứng phi thường bất lợi với ông, lấy kinh nghiệm của tôi mà đoán, tôi có thể cam đoan luật sư bình thường sẽ không giúp ông cãi thắng nổi vụ này đâu, mà quan toà lần này nổi danh là chí công vô tư Mạnh Phi Vũ, cho nên ông không có khả năng hối lộ được quan toà, nếu ông không muốn cả nửa đời sau phải ở trong tù, ông cũng chỉ có thể đến cầu tôi, tôi nói có đúng không?” Hừ, cái tên cặn bã, nếu không phải cô xem trọng tiền bạc, hiện tại hắn ta sẽ không có ngồi trước mặt cô đâu

“Đúng, đúng, cô nói đều đúng, cho nên, cô phải giúp tôi.” Nói như thế nào đi nữa hắn là lão bản giá trị ngàn vàng có một công ty, nhưng giờ phải đi cầu người ta, hắn cũng không thể không cúi mình cầu xin, hơn nữa cô gái này dù không cầu được cô giúp đỡ, cũng không thể đắc tội, nghe nói người đắc tội với cô đều đang ở trong ngục giam ngồi kia.

“30 vạn, tôi có thể khiến vụ kiện lần này ông không phải chịu trách nhiệm, trong hồ sơ của ông sẽ không lưu một vết bẩn, thiếu một phần ông chờ ngồi tù đi.” Sở dĩ cô đưa ra giá này, là vì cô đã tính qua tài sản của hắn, tài sản cố định và tài sản lưu động ước chừng có 29 vạn, hắn có thể mượn thêm xung quanh, thế nào cũng hên thâu năng lấy phí giá trên trời cho coi, hừ, cô tìm đen, cho nên mấy tình huống thế này, cô phải phúc hắc một chút thế này mới được.

Hừ, lần này cô lấy phí cao thế là do chuyện tên cặn bã này đã làm, hắn thế nhưng cường bạo một cô gái chưa đến tuổi , còn cảnh cáo người ta không được nói ra, nếu cô gái kia không mang thai bị cha mẹ cổ phát hiện, tiện đà biết ngọn nguồn sự tình, thì cái tên cặn bã này mới bị trừng phạt.

“Cô..... Cô quá xảo trá, mời một luật sư bình thường còn chưa tới 3000 nguyên, coi như luật sư tốt nhất cũng chỉ mấy chục vạn, mà cô vừa mở miệng đã đòi 3000 vạn, điều này sao có thể chứ?” Hắn thật sự không thể tin được vào con số này, trên đường đến đây hắn đã dự tính con số phải xuất huyết rồi, nhưng hắn tưởng nhiều lắm cũng chỉ 10 vạn, vạn, cũng không nghĩ đến cô muốn nhiều hơn vậy mới đau, đó là tất cả tài sản mà hắn sở hữu đó.

“Ha ha, vậy ông có thể đi mời một luật sư bình thường tiếp vụ kiện này, cửa ở bên kia, tôi không tiền đâu.” Đưa giá thế mà không muốn trả, cô cũng không phải chưa thấy qua, vừa vặn cô không muốn nhận vụ kiện này, cô gái kia còn trẻ như thế cả cuộc đời đã bị huỷ, mà cái tên cặn bã này, cô đoán, chết 10 lần cũng không đủ.

“Đừng, Tư Đồ luật sư, cũng chỉ có cô mới có thể giúp tôi, nhưng giá cũng quá cao , cô là đang đùa à?” 30 vạn một vụ kiện, đây là khái niệm gì a?

“Tôi, Tư Đồ Tử Nhiên chưa bao giờ lấy công việc ra nói đùa, tôi đưa giá tiền ra chưa bao giờ thương lượng đâu, nếu ông đồng ý thì giờ chúng ta bàn về chi tiết vụ án, còn nếu ông không trả nổi thì đừng có làm lãng phí thời gian của tôi.” Nói đùa?30 vạn, nó còn thấy mình quá nhân từ đấy.

“..... Nhưng là tôi không có nhiều tiền như vậy.” Tất cả tài sản của hắn cộng lại cũng không đủ, hắn bây giờ hận cái phút nhất thời xúc động kia, sớm biết rằng sẽ có chuyện như vậy hắn sẽ không làm rồi.

“Ông có tiền hay không , không phải vấn đề của tôi, tôi chỉ muốn biết, ông rút cuộc đồng ý hay là không đồng ý?” Hừ, hiện tại biết hối hận rồi à, nếu không phải cô nhìn thấy hắn biết ăn năn như thế, cô không chỉ muốn hắn bị phá sản như thế đâu, trên tòa án Mạnh Phi Vũ có thể bỏ qua cho hắn, nhưng ngoài tòa án thì Mạnh Phi Vũ sẽ không bỏ qua cho hắn đâu.[Mạnh Phi Vũ là sát thủ! Truyện Băng nữ sủng phu đó]

“Ai, tôi đồng ý, nhưng thư thả cho tôi vài ngày, tôi sẽ nhanh chóng đem tiền cho cô.” Nói xong câu đó, hân như già đi 10 tuổi vậy, ai, hân phần đầu năm, chỉ vì nhất thời bị ma ám mà mất tất cả, nhưng tiền thì hân có thể kiếm lại được, nếu hân mà bị tống vào tù, như vậy cuộc đời của hân sẽ bị huỷ, cho nên, hân vẫn là đáp ứng yêu cầu của Tư Đồ Tử Nhiên.

“Ân, ông yên tâm, tôi sẽ giúp ông thắng vụ kiện.”

“Vậy cảm ơn Tư Đồ luật sư, tôi xin đi trước.” Những lời này hân tin tưởng, cho nên người cũng tin tưởng, bởi vì Tư Đồ Tử Nhiên nhận vụ kiện nào thì vụ kiện đó cô luôn thắng, chưa bao giờ thua.

“Ha ha, gặp lại sau.”

ngày sau, tại một góc nhỏ ở mục xã hội báo nào đó đưa tin:

Luật sư Tư Đồ Tử Nhiên lại đạt thêm một chiến tích, lần này vụ án cô nhận là án cường bạo.....

“Tôi biết số tiền này không thể bù lại thứ cô đã mất, nhưng xã hội bây giờ, cũng phải thực tế một chút, có chút chuyện thế này cũng không kiếm đủ cơm để ăn đâu, đây là vạn, hy vọng các người có thể hiểu được nên làm thế nào đi.” Lấy của tên cận bã kia 3000 vạn, cho bọn họ 500 vạn đã quá nhiều, nếu không phải cô cùng Mạnh Phi Vũ liên hợp tạo áp lực cho đám cảnh sát, chuyện này có lẽ mấy chục vạn là có thể bãi bình, nhưng cô không muốn cho cái tên cận bã đó tiện nghi như vậy, cho nên cô mới tăng giá, bởi vì cô không làm vậy sẽ thấy không thoải mái.

“Ha ha, Tư Đồ luật sư, ngài yên tâm, tôi sẽ nói cho con gái mình phải làm thế nào, lần này xin cảm ơn đại ân của ngài, nếu không, chúng tôi không thể lấy tiền bồi thường nhiều như vậy.” Một phụ nữ trung niên cười hơ hớ nhận tiền, 500 vạn a, bà chưa từng thấy nhiều tiền như thế.

“Vậy là tốt rồi, tôi đi trước.” Thấy khuôn mặt tươi cười xán lán của cô gái kia, Tư Đồ Tử Nhiên không khỏi lắc lắc đầu, hiện tại lòng người a, dùng tiền là có thể mua được.

“Tư Đồ luật sư, ngài đi bình an.” Cô chính là đại ân nhân của gia đình họ.

“Phi Vũ, 1000 vạn kia tặng cho cậu, lần này cảm ơn cậu nha.” Nếu Phi Vũ không nói mấy câu với đám cảnh sát đó, chuyện này cũng sẽ không nghiêm trọng, tên cận bã kia chỉ cần ra chút tiền bồi thường, mời luật sư tốt, hối lộ bồi thẩm viên, nhiều nhất chỉ ngồi nửa năm tù là ra, nhưng lần này có Phi Vũ tham dự, nên hân phải bị mời hầu toà vài lần, vì vậy mới tìm chạy đến tìm cô cầu cứu.

Hừ, nói cô có xấu xa cũng tốt, nói cô vì tiền bạc mà trừng phạt kẻ xấu cũng được, tóm lại, cô chẳng phải người thiện lương gì hay vì mấy ngàn vạn kia, tại cô nhìn không nổi chuyện này thôi, cho nên mới thêm lửa vào.

“Không cần khách khí, nếu không có việc mình cúp máy trước.” Cô cũng chỉ là nói mấy câu mà thôi, có thể giúp bằng hữu, lại có thể trừng phạt tên chết tiệt này, có sao không làm.

“Ha ha, cậu vẫn lạnh lùng như thế a, tốt.....”

“Đô..... Đô.....”

Mạnh Phi Vũ chết tiệt cũng dám cúp máy, cô còn nhiều lời chưa nói xong đâu, nhưng mà ngẫm lại, nếu Phi Vũ không cúp máy như thế mới là không bình thường đấy.

“Tôi là một con lừa lông ngắn, chưa có ai cưới bao giờ, có.....” Tiếng chuông di động có cá tính như thế vang lên, làm cho người chung quanh kinh ngạc nhìn Tư Đồ Tử Nhiên.

“Xin chào, tôi là Tư Đồ Tử Nhiên.” Tư Đồ Tử Nhiên không để ý những ánh mắt chung quanh, ung dung tiếp điện thoại.

“Chị Tư Đồ, văn phòng luật có khách nhân, giờ chị có về được không?”

“10 phút sau chị sẽ về tới, em tiếp đãi người ta trước đi.” Lại có sinh ý đến cửa, không biết lần này cô có thể kiếm được bao nhiêu? Ha ha, tiền a, đến nhiều một ít đi, cô Tư Đồ Tử Nhiên yêu nhất chính là tiền.

“Dạ.” Nghe giọng của chị Tư Đồ, xem ra tâm tình hân rất tốt lắm.

Tư Đồ Tử Nhiên nhanh chóng nhảy lên Porsche màu lam của mình, lấy tốc độ sét đánh đi gặp thần tài đến cửa.

2. Chương 2: Luật Sư Tốt

Edit: Julia

“Chị Tư Đồ, khách nhân đang ở trong phòng làm việc chờ chị đó.” Trợ lý Tiểu Vi lúc nói lời này, nụ cười không được bình thường, còn Tư Đồ Tử Nhiên một lòng đặt hết tâm tư lên người “Thần tài” hiển nhiên không có chú ý tới điểm này.

“OK, chị qua liền.” Tư Đồ Tử Nhiên vui vẻ đến phòng làm việc của mình. “Tư Đồ luật sư, cầu cô cứu A Bình cháu tôi à.....” Tư Đồ Tử Nhiên vừa mới vào phòng thì thấy có một bóng người vọt đến, quỳ gối trước mặt cô khóc lóc, phản ứng đầu tiên của cô chính là muốn đá văng người ra, nhưng nhìn kỹ người quỳ gối đó là một lão nhân hơn 70 tuổi, chân vừa nâng lên không biết nên làm sao.

Không phải là vì bộ dạng đáng thương của lão nhân này mà cô không đá, mà là vì cô sợ một cước này đá ra, lão nhân này chịu không nổi mà bị thương, khiến cô phải bồi thường tiền thuốc men sẽ không tốt, tiền cô khổ sở kiếm được, sao có thể lãng phí chứ.

“Này, bà mau đứng lên, bà không đứng lên sao tôi đi được đây a.” Trời ạ, cô tuyệt đối không thừa nhận mình sợ nhất là mấy người già đâu, Tư Đồ Tử Nhiên có chút bất đắc dĩ trợn trừng mắt.

“Tư Đồ luật sư cô đừng đi a, A Bình nhà tôi đang chờ cô cứu mạng đó, cô nhất định phải giúp nó, giúp nó.....” Bà chỉ có một đứa cháu trai, bà không thể để nó đi ngồi tù được.

“Rốt cuộc sao lại thế này, bà đứng lên trước rồi nói.” Không nói sao mà cô biết được đã xảy ra chuyện gì, cô đâu phải là thần, cái gì cũng biết.

“A, chuyện là như vậy.....” Lão bà nói hơn một giờ, Tư Đồ Tử Nhiên cuối cùng cũng hiểu đại khái.

A Bình kia là cháu trai duy nhất của bà lão này, tên đầy đủ là Triệu Bình, cha mẹ chết sớm, từ nhỏ đã ở cùng bà nội, cũng chính là lão bà ngồi đối diện Tư Đồ Tử Nhiên nương tựa lẫn nhau, cho đến bây giờ.

A Bình có thiên phú hội họa, chỉ cần xem qua bức tranh nào sẽ nhớ và họa y chang, hơn nữa còn giống hệt như đúc, nhưng vì thiên phú này, hắn bị đám người theo dõi, bọn họ tìm được A Bình, bảo hắn làm bức tranh giả..

Vừa mới bắt đầu, A Bình không muốn, nhưng đúng lúc bà nội cùng nhau nương tựa đột nhiên sinh bệnh, cần tiền chữa bệnh gấp, nhưng bình thường A Bình dựa vào tiền làm việc lật vật và tiền trợ cấp của chính phủ, hai tổ tôn mới sống được, giờ bảo đem nhiều tiền ra, hắn biết đào ở đâu, lúc này bọn làm hàng giả nói với A Bình, bọn họ có thể cho hắn tiền, A Bình rơi vào đường cùng chỉ có thể đồng ý, về sau bà nội hết bệnh rồi, nhưng A Bình đã hăm sâu, chuyện chỉ cần họa một bức tranh đã kiếm được nhiều tiền, làm cho A Bình trầm luân, từ đó bước vào con đường phạm tội, không thể tự kiềm chế.

A Bình bắt đầu bắt chước học lại tranh của người khác, nhưng bắt chước vẫn là bắt chước, tuy rằng rất giống nhưng vẫn có khác biệt, cho nên tiêu thụ trên thị trường cũng không tốt lắm, cho nên bọn làm đồ giả nghĩ ra một cách, để A Bình bắt chước phong cách của mấy họa sĩ nổi tiếng, vì cho tới nay ít người giả được.

Nhưng cái gọi là đêm nhiều có ngày gặp ma, hai tháng trước, A Bình vẽ hơn 10 bức tranh, tuy rằng A Bình cực lực bắt chước phong cách của tác giả, vẫn có bất đồng, vốn không có chuyện gì, bởi vì phần lớn A Bình bắt chước đều là họa sĩ hơi có danh tiếng, có điều chết ở chỗ, A Bình vênh vào bắt chước một bức do “Vô Thanh Thiên Sứ” họa.

“Vô Thanh Thiên Sứ” Có thể nói là một kỳ nhân trong giới hội họa hiện nay, người thích vẽ tranh không ai không biết “Vô Thanh Thiên Sứ” cơ hồ không ai không thích tranh của tên này, những người yêu tranh sở

hữu được một bức tranh của tên này đều xem như là vinh dự, nhưng cho dù tên này là một họa sĩ nổi danh cũng không ai biết bộ dạng của hắn thế nào, tranh của hắn đều gửi qua đường bưu điện đến chỗ triển lãm tranh gửi bán, tiền bán được sẽ chuyển đến tài khoản của hắn, cho nên ngay cả người phụ trách chỗ triển lãm cũng không biết bộ dạng của hắn thế nào, chỉ biết là hắn có một cái tên rất êm tai “Bạch Nhược Hiền”.

Bạch Nhược Hiền sở dĩ được gọi là “Vô Thanh Thiên Sứ” cũng có nguyên nhân, đó là bức tranh đầu tiên của hắn, hình ảnh một thiên sứ cả người được bao bởi đôi cánh trắng như tuyết, gương mặt thanh thuần đến mức mơ hồ, miệng nhỏ hơi mở ra, bộ dáng như muốn nói gì đó lại không nói được, thực sinh động, thực hình tượng, nhìn bức tranh đó thôi, mọi người đều cảm nhận được cái cảm giác thống khổ không chịu nổi, nhưng lúc nhìn vào đôi mắt của thiên sứ, cái loại thống khổ đó đột nhiên biến mất, trong mắt thiên sứ có một loại ánh sáng thanh thuần khiến người ta nhìn vào liền thấy hy vọng, giống như được kéo ra khỏi bóng đêm.....

Từ đó họa sĩ thần bí này được đặt biệt danh là “Vô Thanh Thiên Sứ”.

Lúc ấy bức họa này như là một kỳ tích trong giới hội họa, nổi tiếng một thời, những người thuộc nhiều quốc gia khác nhau đều tung ra rất nhiều thủ đoạn để cướp nó, nhưng bức họa đột nhiên không cánh mà bay, đây trở thành nỗi tiếc nuối của những người yêu tranh.

Chuyện này Tư Đồ Tử Nhiên biết rất rõ, vì truyền nhân thứ 22 của Diệu Thủ Không – Diệu Thu Thu nói cho cô biết, mà lúc bức tranh này xuất thế vừa lúc là sinh nhật của Tư Đồ Tử Nhiên, cho nên bị Diệu Thu Thu thuận tay lấy làm quà sinh nhật cho Tư Đồ Tử Nhiên, mà bức tranh này còn nằm dưới tầng hầm Tư Đồ gia.

Trở lại chuyện chính, tóm lại chính là A Bình lấy phong cách của Vô Thanh Thiên Sứ vẽ một bức họa, bị một nhân vật có tiếng mua lại, nhưng sau khi người đó mua phát hiện, tuy bức tranh này rất giống phong cách của Vô Thanh Thiên Sứ, nhưng bút pháp lại khác xa nhiều, có vẻ non nớt thô lậu chút, so với bút pháp hồn nhiên của Vô Thanh Thiên Sứ kém rất nhiều, cho nên mới rất nhiều chuyên gia bình luận, cuối cùng đưa ra kết luận đây là bức tranh giả, liền báo đến cảnh sát, cuối cùng sau khi cảnh sát điều tra, phát hiện ra A Bình và đội làm hàng giả, hiện tại A Bình đang ở trong tù chờ thẩm vấn.

“Bà này, mời luật sư là phải bỏ tiền, bà có tiền sao?” Tư Đồ Tử Nhiên nhìn lão bà bà ăn mặc mộc mạc, nuốt nuốt nước miếng, cảm giác chính mình hỏi câu vô nghĩa.

“Có, tôi có.” Lão bà bà vừa nói vừa lấy một đồng tiền trong túi bên hông ra.

“Bao nhiêu?” Tư Đồ Tử Nhiên vốn đã chuẩn bị đuổi người, không nghĩ tới lão bà bà thế nhưng nói có, ánh mắt cô sáng ngời, tràn ngập chờ mong hỏi.

“Tư Đồ luật sư, tôi không biết luật sư muốn bao nhiêu, đây là tiền tích góp nhiều năm của tôi, tôi sợ không đủ còn mượn thêm hàng xóm nữa, bây giờ đều cho cô hết, cô nhất định phải cứu cháu trai tôi.” Lão bà bà run run đem tiền trong tay cho Tư Đồ Tử Nhiên.

“A!” Tư Đồ Tử Nhiên nhìn tiền trong tay có chút sững sờ, này, này, điều này sao có thể chứ, đồng tiền này ngoại trừ 5 tờ 100 nguyên, tờ 50 nguyên ra, còn lại đều là 10 nguyên, không, còn có mấy tờ là nguyên, trời ạ, đây là đang trả thù cô vừa mới kiếm ngàn trăm vạn sao.

“Tư Đồ luật sư, chuyện của cháu trai tôi nhờ cô hết.” Lão bà bà đầy hy vọng nhìn Tư Đồ Tử Nhiên.

Nếu là tình huống bình thường, Tư Đồ Tử Nhiên nhất định không chút do dự cự tuyệt, phí bào chữa của cô chưa bao giờ 5 chữ số, đồng tiền này cộng lại còn chưa tới 4 chữ số nữa là, làm sao có thể mời vị luật sư nổi danh chưa từng bại như cô à, chỉ là khi nhìn thấy ánh mắt chờ mong của bà lão, thế nhưng nói không được lời cự tuyệt, không tự chủ gật đầu, lúc phản ứng lại thì hối hận không kịp rồi.

“Tư Đồ luật sư, cô đúng là người tốt, bọn họ đều nói có chút tiền đó cũng không mời được cô, nhưng tôi muốn thử một lần xem, không nghĩ tới cô thực sự đáp ứng, tôi sau khi trở về sẽ nói cô chính là người tốt..... Là luật sư tốt.” Lão bà bà nói xong liền lau nước mắt rồi bước ra khỏi văn phòng Tư Đồ Tử Nhiên.

Quên đi, quên đi, coi như mỗi ngày làm một việc thiện, dù sao cũng chỉ là một cái vụ kiện nhỏ, hơn nữa cô cũng rất hứng thú với vị Vô Thanh Thiên Sứ này, tạm thời cô sẽ tin chuyện người tốt sẽ gặp điều tốt, cho dù trước kia cô chưa bao giờ tin chuyện này.

Tư Đồ Tử Nhiên ở trong lòng tự an ủi mình.

3. Chương 3: Tìm Kiếm Thiên Sứ

Edit: Julia

“Phi Vũ, mình là Tử Nhiên.”

“Chuyện gì?” Sao đột nhiên lại gọi điện nhỉ

“Giúp mình điều tra một người.” Tử Nhiên hình như không phát hiện ra giọng Phi Vũ không kiên nhẫn mấy, dùng ngữ điệu dịu dàng nói chuyện với Phi Vũ, không có biện pháp, Phi Vũ tính tình không thay đổi, cô cũng đã sớm quen rồi.

“Ai?” Phi Vũ cũng quen việc bằng hữu này hay tìm phiền toái cho mình

“Vô Thanh Thiên Sứ, mình muốn tư liệu về anh ta.”

“Có liên quan đến vụ án giả mạo kia à?” Không nghĩ tới cô nàng đọc miệng lại tiếp vụ này, nhất định là có gì xảy ra rồi.

“Mình biết không thể gạt được cậu mà, xem như lần này làm việc thiện đi.” Tử Nhiên nghĩ một đằng nói một nẻo nói, tiền à, cô sao không đau lòng cho được

“Mình tra xong sẽ báo cho cậu biết.”

“Cảm ơn, Phi Vũ.”

.....

“Thu Thu, lâu rồi không gặp, nhớ cậu quá.”

“Nếu mình nhớ không lầm hôm nay chỉ mới là ngày 7, như vậy chúng ta chỉ mới có 7 ngày không gặp thôi, nói đi, cậu tìm tớ là có chuyện gì muốn nhờ ?” Bọn cô mỗi tháng đều họp mặt một lần, sao mà lâu ngày không gặp được.

“Cậu có biết Vô Thanh Thiên Sứ đang ở đâu không?”

“Không biết!”

“Cậu tra giúp tớ được chứ?”

“Tớ là trộm, không phải thám tử, chuyện tìm người nên tìm Hỏa Viêm, cậu ấy có nhiều cơ sở ngầm như thế, rất ít người mà Hỏa bang không tra được.”

.....

“Viêm, mình muốn biết Vô Thanh Thiên Sứ ở đâu, cậu có biết không?”

Cô nói chuyện với Hỏa Viêm gọn gàng dứt khoát, nếu không sẽ bị đánh, tuy rằng không thủ đoạn của cô rất lợi hại, nhưng mà đi so với giáo luyện của bộ đội đặc chủng quốc gia như Hỏa Viêm thì chênh lệch rất nhiều.

“Vô Thanh Thiên Sứ là ai?”

“Không phải chứ, đại tỷ, ngay cả Vô Thanh Thiên Sứ mà cũng không biết?”

“Thế nào, cậu rất nhớ mấy cú đâm của mình.” Dám can đảm cười nhạo cô, cô nàng này muốn ăn đập rồi.

“Họa sĩ, anh ta là một họa sĩ, một họa sĩ có tiếng, nhưng không ai biết anh ta ở đâu, cho nên tớ mới nhờ cậu tìm giúp.” Hỏa bang là tổ chức tìm kiếm trong tối, chuyện lớn nhỏ gì có thể trên internet không biết nhưng không giấu nổi Hỏa bang

“Như vậy a, vậy được rồi, bây giờ tớ sẽ cho người đi tìm.”

“Cảm ơn, Viêm.”

“Đừng khách khí, có thời gian đến đây đánh với tớ vài chiêu.” Cô sẽ không khách khí.

“!” Lúc Tử Nhiên suy nghĩ, vẫn nên khách khí một chút, cô không muốn đánh nhau với Viêm đâu

.....

Tư Đồ Tử Nhiên là lợi dụng tất cả mối quan hệ điều tra Vô Thanh Thiên Sứ, mà kết quả điều tra giờ đã nằm trên tay cô nàng.

Vô Thanh Thiên Sứ, Tên thật là Bạch Nhược Hiên, nam, cha chết sớm, mẹ là Liễu Ngọc ở trong giới hoa sĩ cũng có chút danh tiếng, đã tái hôn với thương nhân giàu có ở Italy, cũng định cư tại đó. Bạch Nhược Hiên một mình sống ở trong biệt thự số 11 ở khu biệt thự Quang Minh.

Cái này sao đơn giản quá vậy? Tử Nhiên xem báo cáo này, cô vô cùng hoài nghi có phải Phi Vũ cùng Hỏa Viêm thông đồng với nhau chính cô không, bằng không cô muốn biết gì thì tư liệu vô cùng tỉ mỉ nào đơn giản như vậy, cô lấy trực giác của một luật sư ra thề, hai người kia khẳng định là đang giấu gì rồi.

Bất quá, đã có cụ thể địa chỉ là được rồi, nàng sẽ đi tra cái hiểu được.

Núi Quang Minh- Biệt thự số 11

Đây chính là nhà của Vô Thanh Thiên Sứ

“Kính coong.....” Không ai mở cửa

“Kính coong...”

“Cốc cốc.....” Lần này đổi thành gõ cửa, chết tiệt, sao không có ai ra mở cửa?

Không có ai ở nhà sao? Cô từ xa đến đây nên làm gì bây giờ?

Ngay khi Tư Đồ Tử Nhiên tiến thoái lưỡng nan thì cửa mở, một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ đập vào mắt Tử Nhiên.

Thiên sứ.....

“Anh chính là thiên sứ trong tác phẩm của Vô Thanh Thiên Sứ đúng không? Bạch Nhược Hiên nhất định là nhìn anh mà vẽ, tôi vẫn luôn cho rằng anh ta vẽ thiên sứ là do tưởng tượng ra, bởi vì thế gian này nào có nam nhân tinh thuần như thế, nhưng là, trời ạ, tôi thế nhưng gặp được thiên sứ, thiên sứ, anh làm thiên sứ của tôi được không?” Tư Đồ Tử Nhiên không kiềm được kích động, cứ như một tên tâm thần mà nói huyền thuyên.

Nam nhân được gọi là thiên sứ kia thấy cô huyền thuyên không ngừng, có chút xấu hổ, cười cười, cô đang nói gì vậy? Anh không hiểu lắm!

“A, tôi chưa giới thiệu, tôi là Tư Đồ Tử Nhiên, là luật sư, bây giờ còn độc thân, rất vui được biết anh, thiên sứ, anh tên gì?” Tử Nhiên nhìn thấy nghi hoặc trong mắt thiên sứ, lập tức giải thích.

Lần đầu khi nhìn bức tranh kia, cô đã bị hấp dẫn bởi vị thiên sứ trong tranh, nhưng là cô vẫn luôn cho rằng vị thiên sứ đó không tồn tại, bởi vì không có ai có một đôi mắt tinh khiết đến vậy, thế nhưng nam nhân trước mặt này chính là thứ chứng minh trên đời này có người tinh thuần đến thế, giống như một thiên sứ không nhiễm khói bụi phàm trần, cô muốn anh, mặc kệ thế nào đi nữa, cô muốn anh luôn ở bên cạnh hơi khó xử, há miệng thở dốc nhưng không nói gì, hình như nghĩ tới cái gì đó, lập tức xoay người vào trong nhà, lưu lại Tử Nhiên một mình ở đó gần gũi.

Thiên sứ đây là ý gì?

Tử Nhiên đứng ở ngoài cửa, do dự không biết có nên đi vào không?

Chỉ chốc lát, khi Tử Nhiên quyết định muốn vào tìm thiên sứ, thì thiên sứ xuất hiện trước mặt Tử Nhiên.

Tử Nhiên thấy thiên sứ đưa mình một tờ giấy, nhìn xong, cả người cô cứng đờ cả ra!

[Thật xin lỗi, từ nhỏ tôi không thể nói chuyện, cho nên chỉ có thể dùng phương thức này trao đổi cùng cô, tôi là Bạch Nhược Hiên, rất vui được làm quen, vừa nãy cô nhắc đến tên tôi, là muốn tìm tôi?]

Thực sự không thể tin được, lão thiên mắt mù sao, một người đẹp thế này lại không nói chuyện được.

Tư Đồ Tử Nhiên trong lòng đầy tiếc thương nhìn thiên sứ

“Thiên sứ, không có vấn đề gì, anh không nói thì để tôi nói, về sau tôi sẽ bảo vệ anh.” Đúng, cô sẽ bảo vệ thiên sứ, cô muốn bảo vệ người thuần khiết này.

[Cô hiểu lầm rồi, tôi không phải thiên sứ]

Anh là người, không phải thiên sứ.

“Không, anh là thiên sứ của tôi, là thiên sứ chỉ thuộc về tôi.” Anh chính là của cô.

Bạch Nhược Hiên cười bất đắc dĩ cười, nụ cười này khiến Tử Nhiên càng thêm kiên định tín niệm của mình

“Anh là Bạch Nhược Hiên?” Mồ sắc nữ rất cục nhớ tới chuyện cần làm

Thấy anh gật đầu, Tử Nhiên có chút xấu hổ.

“Tôi có thể vào không?” Tử Nhiên hỏi dè dặt đầy cẩn trọng, cô rất sợ làm tổn thương người trước mặt

Bạch Nhược Hiên nở cười cười xinh đẹp, làm một cái thủ thế mời vào.

Tuy rằng cô nói những thứ mà anh nghe không hiểu, tuy rằng nhìn cô có chút lỗ mãng, tuy rằng ánh mắt cô nhìn anh nóng bỏng đến mức khiến anh sợ hãi, nhưng anh lại cao hứng, anh thích cô nhiệt tình như thế, thích cô cười giấu đi xấu hổ, thích cô nói chuyện sáng khoái, thích thật nhiều thật nhiều.....

Cô giống như một cơn gió, tạo một làn sóng trên mặt hồ êm ả

4. Chương 4: Vô Thanh Thiên Sứ

Edit: Julia

“Chỉ có một mình anh sống ở đây?” Hẳn là không phải đâu, căn nhà này nhìn thật sạch sẽ, không giống như nơi ở của một nam nhân, nhưng mà cực kỳ hợp với khí chất thiên sứ của anh.

Bạch Nhược Hiên gật đầu, anh ở một mình năm rồi.

“Có người đến dọn dẹp định kỳ không?” Tử Nhiên tuy rằng độc miệng chút nhưng cũng là người cực kỳ bất quá, nên cô muốn biết hết thấy mọi thứ về thiên sứ.

Lần này Bạch Nhược Hiên lắc đầu, sau đó dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Tử Nhiên.

“Ha ha, không có gì, chỉ là tôi hơi lo cho anh chút thôi.” Tử Nhiên đương nhiên nhìn ra nghi hoặc của anh.

[Cô muốn uống trà hay cà phê?] Bạch Nhược Hiên đưa một tờ giấy.

“Cà phê, cảm ơn.” Trà? Có lẽ 20 năm sau cô sẽ dùng.

Bạch Nhược Hiên cười cười, nụ cười kia khiến Tử Nhiên ngây người

[Cô tìm tôi có việc gì không?]

Tư Đồ Tử Nhiên nhìn tờ giấy trong tay có chút do dự, cô vốn định tìm Vô Thanh Thiên Sứ sau đó thuyết phục anh ra tòa làm chứng, chỉ cần anh nói bức tranh kia anh cũng tham gia vẽ cùng, cô có thể giúp tiểu Bình thoát tội, nhưng mà bây giờ cô lại không muốn anh làm vậy, cô cảm thấy làm vậy sẽ làm bản sự thanh thuần của anh.

[Làm sao vậy? Nếu có chuyện gì cần giúp tôi sẽ giúp cho]

Xem tờ giấy thứ hai, Tử Nhiên rốt cục hạ quyết tâm.

“Ha ha, tôi không sao, chỉ là ngưỡng mộ Vô Thanh Thiên Sứ, muốn xem là người thế nào, không nghĩ tới tôi lại thấy một thiên sứ nha.” Cô sẽ không để anh dính vào vụ này được

[Vì sao nói dối?] Ánh mắt vốn ngời của Bạch Nhược Hiên nay ảm đạm

“Tôi.....” Không có!

Phản ứng đầu tiên của Tư Đồ Tử Nhiên là không thừa nhận, luật sư có thể đem trắng đổi thành đen, đen thành trắng, nhất là cô là luật sư giỏi trong giới luật sư, trước nay cô nói dối đều không lộ ra chỗ hở, nhưng nhìn ánh mắt ảm đạm kia của thiên sứ, Tử Nhiên đột nhiên cảm giác mình đã phạm phải tội tày trời.

“Đừng tức giận, tôi nói mà. Lần này tới tìm anh là hy vọng anh có thể ra tòa làm chứng, có một đứa nhỏ lấy danh nghĩa của anh vẽ một bức tranh, nếu bị phán tội, cả đời của thằng nhóc đó sẽ bị huỷ, thân thể của nó cũng rất đáng thương, có một bà nội cần chiếu cố, cho nên tôi nghĩ muốn anh giúp đỡ, ra tòa nói bức tranh kia có anh tham dự vào, như vậy tôi mới có thể giúp đứa nhỏ đó thoát tội.”

Nói đi, nói lại, cô Tư Đồ Tử Nhiên không biết là đụng phải tà ma gì, lại dễ dãi mà thoả hiệp như vậy.

[Vậy vừa rồi sao cô không nói cho tôi biết?] Anh không biết vì sao mình lại hỏi như vậy, chỉ là cảm giác việc này rất quan trọng với mình.

“Tôi không hy vọng anh sẽ đối mặt với tình huống này, tôi sẽ nghĩ cách khác.” Biện pháp có rất nhiều, chỉ là cô có hứng thú với Vô Thanh Thiên Sứ nên mới chọn cách này thôi

[Cô đang lo lắng cho tôi?]

“Ừ.” Nhìn đôi mắt ngập tràn chờ mong của anh, Tử Nhiên thật sự nói dối không được.

[Tôi đi] Đôi mắt thiên sứ sáng ngời.

“A, không cần miễn cưỡng chính mình, tôi sẽ nghĩ biện pháp khác.” Thiên sứ thiện lương quá.

[Không miễn cưỡng, tôi nguyện ý giúp cô, hãy để tôi đi] Anh rất muốn giúp cô nha.

“Anh thực sự muốn đi?” Tử Nhiên không xác định hỏi lần nữa, kỳ thực cô rất muốn cự tuyệt, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt mong chờ của thiên sứ cô không thốt nên lời

Bạch Nhược Hiên gật đầu một cái.

“Vậy được rồi, tôi muốn hỏi anh một vấn đề.”

Bạch Nhược Hiên gương đôi mắt đẹp nhìn Tử Nhiên.

“Sao anh biết tôi nói dối anh?” Cô mà nói dối ngay cả mấy lão hồ li trên thương trường còn phải tin, vì sao thiên sứ lại biết cô đang nói dối? Thiên sứ thoát nhìn chỉ là một nam nhân đơn thuần thôi.

[Cảm giác] Anh cảm giác cô đang giấu gì đó, cho nên mới hỏi

Cầm tờ giấy viết hai chữ này, Tử Nhiên hết chỗ nói.....[Tôi có thể gọi cô là Tử Nhiên không?] Bạch Nhược Hiên viết lời này trên giấy, khuôn mặt hơi mất tự nhiên.

“Đương nhiên có thể.” Tử Nhiên nói xong câu đó liền đâm chiêu.

Lúc nhìn thiên sứ, cô không tài nào khắc chế được cơn xúc động, trong lòng có loại dự vọng muốn bảo vệ anh, muốn đem anh giấu đi.

Cô gọi anh là thiên sứ, dù cô biết anh không phải là thiên sứ, chỉ là linh hồn thanh thuần giống thiên sứ thôi.

Anh là một con người, một nam nhân chỉ kém cô mấy tuổi, nhưng lại khiến cô sinh ra cảm tình.

Luôn luôn để cho người khác đi theo mình, thậm chí nắm quyền chủ động, vậy mà cô không thể cự tuyệt được anh, nói dối anh, chỉ cần anh dùng đôi mắt thánh khiết này nhìn cô, cô liền gơ tay đầu hàng.

Cô không hy vọng nhìn thấy ánh mắt thất vọng của anh, bởi vì như vậy sẽ khiến cô đau lòng

Có lẽ là cô có vấn đề rồi.

“Anh không thuê người quét dọn định kỳ à?” Đột nhiên Tử Nhiên nghĩ đến chuyện này.

Bạch Nhược Hiên không hiểu tại sao Tử Nhiên lại hỏi vấn đề này, có điều vẫn gật đầu xem như là trả lời

Tử Nhiên nhìn căn biệt thự nhỏ hai tầng, lại nhìn thiên sứ Bạch Nhược Hiên, trong đầu tưởng tượng bộ dáng thiên sứ lúc dọn dẹp, không khỏi bật cười.

Bạch Nhược Hiên thấy Tử Nhiên cười, cũng cười.

Mà lúc Tử Nhiên nhìn thấy Bạch Nhược Hiên cười, liền không cười nữa.

Cô luôn cho rằng mình chẳng phải là người tốt, trong giới luật sư, cô đã cãi không ít vụ kiện, tốt có, xấu có, nên linh hồn của cô không còn thanh thuần nữa rồi, bởi vì cô đã nhiễm màu đen của sự xấu xa, cô là tín đồ của Satan, nhưng giờ bị thiên sứ mê hoặc, cô nên buông bỏ tín ngưỡng của mình, hay là vứt bỏ sự cứu vớt của thiên sứ, hoặc là, dùng linh hồn xấu xa của mình kéo thiên sứ vào vực sâu tội ác.....

Tử Nhiên như bị mê hoặc. “Tôi còn có chút việc, đi trước, lúc ra toà sẽ đến tìm anh, hẹn gặp lại.” Tử Nhiên nói xong, chạy trốn chết ra khỏi căn biệt thự của Bạch Nhược Hiên, ngay cả đầu cũng không quay lại, cho nên không có nhìn thấy Bạch Nhược Hiên sững sờ đứng tại đó, cũng không có nhìn thấy đằng sau sự sững sờ ấy là khuôn mặt âm đạm.

Cô cứ thế mà đi, anh rất muốn gọi cô lại, nhưng lại phát không ra tiếng, cho nên chỉ có thể trở mắt nhìn cô biến khỏi tầm mắt của mình.

Là anh nói sai gì sao? Bằng không cô sao lại vội vã mà đi, cô nói dối không thể lừa được anh, anh đáng ghét đến thế ư?

.....

Thiên sứ vì yêu, đã rơi vào nhân gian.

5. Chương 5: Buông Bỏ Trần Thế

Edit: Julia

Tư Đồ Tử Nhiên cảm giác mình quá vô dụng, từ nhỏ đến giờ cô chưa từng chịu qua uất ức nào như vậy, tuy rằng cô không muốn thừa nhận, cô vốn cực kỳ khinh bỉ hành động chạy trốn chết nay lại hành động như thế.

Không phải cô nói muốn bảo vệ người giống như thiên sứ kia sao?

Sao cô lại có thể bỏ lại thiên sứ rồi chạy đi thế này?

Là vì ánh mắt tinh thuần của thiên sứ, hay là vì linh hồn không hề vấy nhiễm đó?

Hoặc là nói, cô là đen còn anh là trắng, chênh lệch như thế lại khiến cô phải lùi bước.

Ha ha a, chuyện này thật quá buồn cười, chỉ vì một người đàn ông gặp mặt lần đầu cô lại tự ti thế này cơ đấy, nếu để đám bạn kia của cô biết, cô không phải bị cười chết sao.

Hắc bạch phân rõ như vậy, cô nên làm gì đây?

Dựa theo thói quen của cô, cô nhất định sẽ biến trắng thành đen, nhưng cô không muốn làm thế, bởi màu trắng đó là thứ cô quý trọng, muốn che chở, muốn giấu đi, không nỡ phá hư, đây là điều cô phiến nào nhất. Thời gian nhanh trôi, đã đến ngày ra toà.

Ở ngoài toà án, Tử Nhiên vừa thấy Bạch Nhược Hiên đến liền nghênh đón.

“Bạch tiên sinh xin chào, nếu bây giờ ngài cự tuyệt ra phiên toà vẫn còn

kip, tôi đã nghĩ ra biện pháp khác rồi, ngài không cần lo.” Tư Đồ Tử Nhiên dùng tư thái của một luật sư chuyên nghiệp, khách khí nói chuyện với Bạch Nhược Hiên.

Đây là quyết định của cô.

Bạch Nhược Hiên vốn bối vì nhìn thấy tử Nhiên nên ánh mắt sang ngời, nhưng khi Tử Nhiên gọi anh là Bạch tiên sinh, thì ánh mắt ảm đạm theo.

[Tôi ra toà sẽ gây phiền toái cho cô?] Nếu đúng vậy thì anh sẽ về ngay

Bạch Nhược Hiên viết xong rồi đưa tờ giấy cho Tử Nhiên.

“Không có!” Tử Nhiên cau mày nói

Trời ạ, nhìn đôi mắt chờ mong của anh, khiến cô buột miệng nói ra lời thật mất rồi

[Vậy thì tốt quá, tôi muốn ra toà, có thể chứ?] Anh muốn giúp cô, dù chỉ là một chút thôi cũng tốt.

“Tiểu Triệu, giúp Bạch tiên sinh một chút, nói cho ngài ấy biết nên phải làm gì đi.” Cô thật sự không thể cự tuyệt nổi yêu cầu của anh, cũng không biết sao cô không thể cự tuyệt nổi

Tử Nhiên nói xong liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi, Bạch Nhược Hiên cảm giác khổ sở, anh làm như vậy không đúng sao?

Từ ngày ấy sau khi cô đi, anh không có nhìn thấy cô, hơn nữa rất nhớ cô.

Trước kia mỗi khi cầm bút vẽ anh sẽ quên hết thấy, nhưng mà anh làm bất cứ chuyện gì cũng đều nhớ đến cô, thậm chí anh còn nghĩ rằng mình bị bệnh nữa.

Anh không biết vì sao mình lại như thế, anh chỉ biết mình nhớ cô, chỉ cần nhìn thấy cô một chút thôi cũng tốt, thế nhưng cô một chút cũng không muốn đứng chung một chỗ với anh

Phiên toà tiến hành thực thuận lợi, thẩm phán là hậu bối do một tay Mạnh Phi Vũ đề bạt, nên không có nhiều khó khăn lắm, hơn nữa Bạch Nhược Hiên có đôi mắt tinh thuần nên không ai không tin lời anh, tất cả đều thuận lợi giống như dự đoán của Tử Nhiên, chỉ trừ chính cô mà thôi.

“Bạch tiên sinh, cảm ơn ngài đã ra làm chứng, về sau có việc gì cần giúp cứ đến tìm tôi.” Những lời này là thật tâm nói.

Tử Nhiên biết mình một khi đối diện với Bạch Tử Nhiên vĩnh viễn không khống chế được mình, không chỉ có cô, mà bất cứ ai khi nhìn vào đôi mắt của anh đều không cự tuyệt nổi.

Tử Nhiên nói xong xoay người muốn chạy, nhưng vừa mới chuyển thân, một bàn tay túm lấy góc áo cô.

“Còn có chuyện gì sao?” Tử Nhiên không có quay đầu, cô sợ mình sẽ bị đôi mắt kia hấp dẫn.

Ngay cả nhìn cô cũng không muốn nhìn anh? Rốt cuộc là vì sao? Cô chỉ mới gặp anh hai lần, vậy mà đã chán ghét anh?

Nghĩ đến đây, Bạch Nhược Hiên buông lỏng bàn tay nắm tay áo Tử Nhiên .

Đã như vậy, anh cưỡng cầu làm gì, thế giới của anh vốn đầy cô đơn, anh đã sớm quen rồi

Tư Đồ Tử Nhiên cảm giác được Bạch Nhược Hiên buông tay, có chút may mắn lại có chút thất vọng, thế nhưng cô tin tưởng đây là lựa chọn tốt nhất.

Mấy ngày nay, Tử Nhiên suy nghĩ rất nhiều.

Cô hình như thích nam nhân thánh khiết như thiên sứ này, đây là sự thật, cô cũng không lảng tránh, nhưng là thích chẳng phải yêu, cho nên, cô không thể ích kỷ được

Cô thích anh đơn thuần, thích anh không nhiễm chút khói bụi trần thế, cô muốn bảo vệ anh, muốn bảo vệ thiên sứ mà cô đã nhận định trong lòng, nhưng thế giới của cô rất phức tạp, cô cũng thế, trừ phi anh vĩnh viễn ở trong nhà không ra ngoài, nếu không, cô sẽ khiến thiên sứ của cô gặp nguy hiểm.

Cho nên, cô quyết định, để nam nhân này trở lại thế giới của anh, nơi đó tinh thuần không có nhiễm màu đen xấu xa, tất cả đều là một màu trắng thuần khiết, cô không đành phá hư tất cả.

Lần đầu tiên Tư Đồ Tử Nhiên cảm giác mình còn có một mặt thiện lương, cho dù chỉ là vì anh mới có, chỉ vì thiên sứ thôi.

6. Chương 6: Cứ Thế Yêu Nhau

Edit: Julia

Sáu tháng sau

“Tư Đồ tiểu thư, ngài có thể đến đây thật là vinh hạnh của tôi a.” Cô gái trước mặt này không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh, hẳn không thể không cảm thán mình thật may mắn, hẳn hẹn thật nhiều lần mới có được cuộc hẹn này, nhất định phải nắm chắc cơ hội.

“Vương tiên sinh, ngài khách khí rồi.” Quá nhàm chán, nam nhân dạo này sao chỉ toàn bày ra một bộ dáng, bộ không có ai khiến cô thấy hứng thú sao?”

“Tôi rất vui khi Tư Đồ tiểu thư nhận lời mời của tôi.” Hai người cùng đi vào nhà hàng xa hoa kiểu Tây, Vương tiên sinh rất khí khái kéo ghế cho Tử Nhiên.

“Cám ơn.”

Tử Nhiên đối bữa tối coi như vừa lòng, uống vài ly rượu tâm tình cũng tốt hơn nhiều, điều kiện tiên quyết là bên người không có một nam nhân buồn tẻ.

Không biết theo khi nào, đối với mấy chuyện hẹn hò này cô không có mấy nhiệt tình, tuy rằng cô không mê tín dị đoan, nhưng những người từng hẹn hò qua cũng không có tiến thêm bước nào nữa, chỉ ăn cơm xong rồi về nhà, giống như một đứa bé ngoan.

Điều này không bình thường tí nào, chẳng có tên đàn ông nào khiến cô nổi thú tính lên hết.

“Tư Đồ tiểu thư, tôi đưa cô về nhà được không?”

“Cám ơn, không cần đâu, tôi tự lái xe đến mà.”

“Kia Tư Đồ tiểu thư, chúng ta tiếp theo.....”

“Có thời gian tôi sẽ tìm anh, gặp lại sau.” Tử Nhiên nói xong liền cho Vương tiên sinh một nụ hôn cáo biệt, cái này là thói quen của Tử Nhiên.

“Àn, gặp lại sau.” Được mỹ nhân hôn, thật tốt.

Tử Nhiên xoay người đang muốn lên xe, thì nhìn thấy một bóng người, đang ngây ngốc đứng đó.

Bạch Nhược Hiên rất ít khi ra ngoài, lần này ra ngoài chỉ mua chút đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, không nghĩ tới sẽ thấy Tư Đồ Tử Nhiên ở đây.

Cô vẫn xinh đẹp như vậy, chỉ là cảm giác xa cách hơn, là vì nam nhân bên cạnh cô?

Không, cô thế vậy mà hôn nam nhân đó, thì ra, cô đã có người trong lòng, có người trong lòng.....

Bạch Nhược Hiên nghĩ đến đây đột nhiên xoay người, đồ đạc rơi xuống đất cũng không để ý.

Tử Nhiên cau mày nhìn thấy hết thấy, cô biết anh nhất định đã hiểu lầm, nhưng anh hiểu lầm thì có thể làm được gì đây?

Chỉ là sao tìm cô không thấy thoải mái, giống như bị cái gì đâm vào

“Tư Đồ tiểu thư, cô làm sao vậy?” Thấy Tử Nhiên sững người ra, Vương tiên sinh nghi hoặc hỏi một tiếng.

Tử Nhiên lấy lại tinh thần nhìn nam nhân tao nhã trước mặt, lại nhớ đến nam nhân như thiên sứ đã bỏ chạy kia, đột nhiên phát hiện ra.

Có phải là cô đã yêu anh rồi không, cho dù những ten đàn ông khác ra sức lấy lòng cô, nhưng người gây cho cô sức ảnh hưởng lớn nhất, khiến nửa năm qua cô phải “Tu thân dưỡng tính” lại chỉ có anh.

Chết tiệt, thật không hiểu tại sao cô lại đi yêu nam nhân đơn thuần đó nữa, có điều, nếu đã yêu thì cô sẽ không buông tay, mặc kệ tính tình loạn thất bát tao của anh, cô tin tưởng bằng trí thông minh của mình có thể giải quyết tất cả.

“Nga, không có việc gì, tôi đi trước.”

Cô muốn theo đuổi tình yêu.

Tử Nhiên đột nhiên leo lên xe quay độ chặn Bạch Nhược Hiên lại.

“Lên xe? Tôi đưa anh về nhà.”

Bạch Nhược Hiên không thể tin được nhìn chiếc xe chắn trước mặt mình, cô đuổi theo anh ư?

“Nhược Hiên, anh có nghe tôi nói không?” Thấy Bạch Nhược Hiên còn ngây ngốc đứng đó, Tử Nhiên lên tiếng hỏi lần nữa, lần này đổi từ Bạch tiên sinh sang Nhược Hiên.

Bạch Nhược Hiên dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Tử Nhiên.

“Nhược Hiên, lên xe được không? Tôi đưa anh về nhà.” Tử Nhiên lặp lại một lần nữa.

Bạch Nhược Hiên do dự một chút liền lên xe.

“Nhược Hiên, sao vừa rồi anh bỏ chạy vậy?”

[Tôi không có]

Bạch Nhược Hiên đem giấy bút chuẩn bị tốt ra.

“Anh không nói, như vậy tôi đoán anh thích tôi có phải không?” Câu này không giống như hỏi mà như khẳng định hơn.

Lần này Bạch Nhược Hiên không có kinh ngạc, chỉ trầm mặc ngồi tại chỗ

Cô đã biết, vậy cô nghĩ thế nào về anh?

“Nhược Hiên, anh nghĩ rằng tôi thương hại anh đúng chứ, kỳ thực, tôi cũng thích anh, anh đồng ý làm bạn trai tôi chứ?” Tư Đồ Tử Nhiên có thể thề, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô đứng trước một nam nhân nghiêm túc hỏi câu này, tuy rằng biết đáp án, nhưng vẫn không nhận được khẩn trương muốn chết, lần đầu tiên cô ra toà cũng đâu có khẩn trương như thế.

Bạch Nhược Hiên kinh ngạc nhìn Tử Nhiên, cô nói muốn anh làm bạn trai cô, điều này sao có thể, cô thành thực xinh đẹp như vậy, thông minh xinh đẹp, làm sao có thể muốn một người không hiểu người khác như anh làm bạn trai, cô là đang đùa sao?

[Tôi..... Tôi cái gì đều không biết, tôi.....]

Tử Nhiên dừng xe ven đường, đoạt lấy tờ giấy trong tay Bạch Nhược Hiên, nhìn thoáng qua liền ném xuống.

“Nhược Hiên, tôi thật tình muốn anh làm bạn trai tôi, anh đừng có suy nghĩ lung tung nữa, anh chỉ cần nói cho tôi biết, anh có thích tôi không, anh có nguyện ý ở bên cạnh tôi, anh chỉ cần lắc đầu hoặc gật đầu thôi.”

Cái chênh lệch đáng chết kia, cô sao không biết giữa hai người họ lại có sự chênh lệch lớn như thế, nhưng cô quyết định không thêm nhìn đến sự chênh lệch này, cô tin mình có thể xử lý những vấn đề này.

Bạch Nhược Hiên thấy trong mắt Tử Nhiên là sự nghiêm túc, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Quá tuyệt vời, tin em đi, em sẽ bảo vệ anh thật tốt.” Tử Nhiên nói xong ngay tại môi Bạch Nhược Hiên in một nụ hôn, rất nhẹ nhưng là lại khiến cho Bạch Nhược Hiên mặt đỏ.

[Tử Nhiên, hẳn là anh nên bảo vệ em mới đúng]

Trong nhận thức của anh, nam nhân phải bảo vệ nữ nhân mới đúng, tuy rằng cái gì anh cũng không hiểu, nhưng sao anh có thể để cô bảo vệ mình.

“Hiên, anh không muốn em bảo vệ anh sao?” Tử Nhiên lại tự động đem Nhược Hiên đổi thành Hiên, hơn nữa ngữ điệu làm cho người ta nghe mà đáng thương cực kỳ, điều này khiến cho Bạch Nhược Hiên tưởng mình làm sai gì rồi chứ

[Không phải, anh cho rằng phải là mình bảo vệ em mới đúng, em đừng hiểu lầm]

Nhược Hiên vội vàng biểu đạt ý tứ của mình lên giấy, đột nhiên anh thật cảm hận sao mình lại không thể nói chuyện được.

Trời sinh anh không thể nói chuyện, từ nhỏ anh đã biết mình không giống như mọi người, trước kia anh rất hâm mộ những người nói chuyện được, nhưng anh chưa từng vì bản thân mình không trọn vẹn mà tự ti hay ai oán, thế nhưng, bây giờ anh thật hi vọng mình có thể nói chuyện được, có thể phát ra tiếng, bởi anh rất muốn cùng Tử Nhiên nói chuyện.

“Thế nhưng, Hiên, em hy vọng là mình bảo vệ anh, em bảo vệ anh không được ư?” Tử Nhiên nói xong liền nhìn Bạch Nhược Hiên.

Đặc điểm lớn nhất của Chòm Song Tử chính là linh hoạt và hay thay đổi, bọn tỷ muội đều nói nếu ngày nào đó cô không thích làm luật sư nữa, đi làm diễn viên sẽ tốt đó

[Được rồi]

Anh không muốn Tử Nhiên mất hứng, hơn nữa để Tử Nhiên bảo vệ anh không có gì không tốt, chỉ cần anh vùng trộm bảo vệ cô là được rồi.

“Hiên.” Tử Nhiên kêu một tiếng cực kỳ buồn nôn, thành công hấp dẫn ánh mắt của Bạch Nhược Hiên.

“Em thích anh.” Tử Nhiên nói xong liền hôn anh, nếu nụ hôn lúc này chỉ hôn nhẹ, thì nụ hôn này lại mãnh liệt, ngọt ngào hơn.

Nụ hôn này chính là khế ước tình yêu của họ

Đóng dấu chứng minh rằng thiên sứ này đã thuộc về cô

7. Chương 7: Ở Chung

Edit: Julia

“Hiên, anh chuyển đến chỗ em ở được không?” Anh ở đây cách nơi làm việc của Tử Nhiên quá xa, hoặc là nói biệt thự của anh quá xa, tựa như một cái thế ngoại đào nguyên.

Bạch Nhược Hiên mở to hai mắt nhìn Tử Nhiên, anh chuyển đến chỗ cô ở, chẳng phải là ở chung sao?!

Nghĩ đến đây, Bạch Nhược Hiên từ kinh ngạc đến ngượng ngùng, ngượng ngùng rũ mắt xuống.

“Hiên, anh nghĩ vậy, mặt đỏ hết rồi.” Rất đáng yêu nha, trước kia chưa từng gặp anh, Tử Nhiên chưa bao giờ biết đàn ông còn có thể đỏ mặt vì chuyện này.

Nghe lời này của Tử Nhiên, mặt Bạch Nhược Hiên càng đỏ hơn.

“Ha..... Ha..... Ha.....” Tử Nhiên không kiêng nể gì mà cười, “Hiên, em phải đi rồi, anh suy nghĩ kỹ lời đề nghị của em nha.”

Tử Nhiên không có xuống xe, không nhìn Bạch Nhược Hiên nghe câu cuối mình nói mà đỏ mặt xong, cô lái xe đi, bởi vì cô không muốn dọa đến người đàn ông đơn thuần này, có điều cô không thể chờ lâu hơn đâu. Tử Nhiên trở về nhà, tắm rửa xong, thoải mái nằm lên giường, không cách nào ngủ được, đột nhiên muốn gọi điện cho Bạch Nhược Hiên.

Nghĩ đến liền làm, Tử Nhiên tìm trong đồng tư liệu điều tra lần trước, cũng tìm được số điện thoại của Hiên.

“Đô..... Đô.....”

“.....” Có người bắt máy, nhưng không có tiếng, Tử Nhiên không có quen Hiên không thể nói chuyện, nhưng là cô muốn cùng Hiên trò chuyện.

“Hiên? Em là Tử Nhiên, em muốn nói chuyện với anh, anh chỉ cần nghe em nói, được không?”

“.....” Hảo, nhưng anh không nói ra được, Bạch Nhược Hiên sốt ruột không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Hiên, anh có đáp án chưa, ha ha, anh không cần phải nói ra tiếng, em biết mà, em rất thông minh nha.”

“.....”

“Ha ha, Hiên, anh biết không, anh rất đáng yêu, thực tình thuần, mà so với anh, em giống như một hắc vu bà tà ác, cho nên, lúc trước, em mới cư xử như thế, anh hiểu không, em thật không muốn làm anh tổn thương, tha thứ cho em, Hiên.....”

“.....” Anh chưa từng trách cô.

“Anh thiện lương như thế, em biết anh sẽ không trách em, nga, được rồi, em biết em nói chuyện với anh như thế có vẻ rất ngu ngốc, nhưng mà, bảo bối, đồng ý với em, đến đây ở cùng em được không?”

“.....” Hảo!

Bạch Nhược Hiên cơ hồ cho rằng chính mình đã mở miệng đáp ứng rồi, nhưng mà anh biết đây chỉ là tiếng lòng mình đang thốt lên, anh thật muốn nói với cô rằng “Anh đồng ý”.

“Hiên, thiên sứ của em, bảo bối của em, nếu anh không nói lời nào thì em xem như là anh đã đồng ý rồi nhé, tốt lắm, đã không có phản đối, anh đã đáp ứng rồi, ngày mai em sẽ đến đón anh, anh mau sắp xếp hành lý đi, bây giờ trễ quá rồi, đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.....”

“.....” Ngủ ngon!

Bạch Nhược Hiên ngơ ngác nhìn điện thoại đã cắt tín hiệu, trong lòng chậm rãi nổi lên một cảm giác ngọt ngào.

Tốt quá, anh chưa bao giờ vì một nhớ nhung một người mà cảm thấy cô đơn, thế nhưng nửa năm qua cảm giác này lại xuất hiện, mỗi khi một mình anh hay ngắm người, sau đó ở trên giấy vẽ khuôn mặt sang lảng của cô.....

Anh luôn muốn gặp cô, nhưng anh không có dũng khí, hơn nữa, anh không muốn gây thêm phiền phức cho cô.

Không phải là anh tự ti, cũng không phải cam chịu, anh biết rõ mình có ý nghĩa thế nào, giống như anh mỉm cười khi mẹ rời đi, anh không muốn trở thành gánh nặng của bất kỳ ai cả, không muốn làm chậm trễ hạnh phúc của ai đó.

Nhưng mà bây giờ anh thậm chí đồng ý với cô, anh muốn loại cảm giác ánh nắng mặt trời ầm ập bao bọc cơ thể mình.

“Bảo bối, em rất nhớ anh.”

Bạch Nhược Hiên vừa mở cửa thì thấy một khuôn mặt tươi cười, sau đó mình bị hôn.

“Bảo bối, anh chuẩn bị xong chưa, em đến đón anh này.” Lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô gọi anh là thiên sứ, nhưng mà bây giờ cô lại muốn gọi anh là bảo bối.

Tử Nhiên vốn là người thay đổi sắc mặt nhanh chóng, không câu nệ hình thức, tùy tâm sở dục, đây mới là cách sống của cô.

[Tử Nhiên, em có thể không gọi anh là bảo bối được không, rất kỳ quái]

một nam nhân như anh bị gọi là bảo bối cũng ngượng ngùng lắm nha.

“Bảo bối, em thích cách xưng hô này nha, nhưng nếu anh anh không thích thì em đổi lại, nên gọi gì đây ta, sweetheart? Mật đường? Anh thấy cái nào tốt?”

“Ha ha ha, bảo bối, em vẫn cảm thấy anh thích cách xưng hô này nha..... Có phải hay không?” Tử Nhiên nói ba chữ cuối cùng kia rất nhỏ, bởi vì cô nói nhỏ vào tai Bạch Nhược Hiên.

Một nụ hôn nghịch ngợm giáng xuống, một đoạn tình yêu bắt đầu, hai linh hồn khác nhau bắt đầu hòa nhập.....

“Hiên, em hỏi anh lần cuối, anh có nguyện ý sống chung với em không?” Lúc này Tử Nhiên không trêu đùa nữa, biểu cảm trên mặt cô cực kỳ nghiêm túc.

[Anh nguyện ý]

Ba chữ này rơi vào mắt Tử Nhiên, Tử Nhiên cao hứng hôn anh.

“Hiên, anh thu dọn đồ hết chưa?”

Bạch Nhược Hiên gật gật đầu.

Anh không có đồ đạc gì nhiều, trừ dụng cụ vẽ tranh và vài bộ quần áo dày thôi, đêm qua anh dọn xong hết, nhìn hành lý mà ngẩn người ra, cảm giác như trở về lúc nhỏ chờ mẹ mua kẹo ăn.

“Hiên, chúng ta còn chờ gì nữa, chuyển hành lý lên xe thôi, em rất muốn dẫn anh về ngay nhà của chúng ta.”

Tử Nhiên nói xong liền muốn chuyển hành lý, chỉ là bị Bạch Nhược Hiên giành trước.

Tử Nhiên chỉ cười mở cửa xe ra, cô quên mất anh là nam nhân có tính cách mạnh mẽ ẩn nội sâu bên trong, cũng đã quên mất mình là nữ nhân cần người che chở, nhưng mà, cần che chở ư? Ha ha, nữ nhân kiêu ấy không phải là cô rồi

Nhưng mà, cô thích anh như vậy, cô thích loại cảm giác săn sóc nho nhỏ này, loại ôn nhu này, cho dù trước kia cô khinh thường nó.

8. Chương 8: Cuộc Sống Ở Chung

Edit: Julia

“Bảo bối, đang nghĩ gì vậy?” Tử Nhiên vừa nói vừa ôm lấy Bạch Nhược Hiên đang ngẩn người vào nhà.

“Không thích nơi này sao?” Đây chính là nơi Tử Nhiên tỉ mỉ thiết kế cho chính riêng mình, cô không tin không ai thích nơi này

Bạch Nhược Hiên lắc lắc đầu, bố cục hài hòa, phong cách đậm chất nghệ thuật, nhà như vậy sao anh không thích cho được, quan trọng nhất là có cô ở đây.

“Bảo bối, sau này đây chính là nhà của chúng ta, anh đi theo em, em có món quà cho anh đây.”

Tử Nhiên nắm tay Bạch Nhược Hiên đến trước một căn phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Bảo bối, thích không?”

Bạch Nhược Hiên thực sự không biết nên biểu đạt tâm tình mình thế nào đây, đây chính là phòng vẽ tranh, trên tường còn treo tác phẩm tên Vô Thanh Thiên Sứ , nhìn Tử Nhiên tỉ mỉ vì anh mà chuẩn bị hết thảy, anh cảm thấy thật hạnh phúc.

Anh không biết biểu đạt cảm giác hạnh phúc này như thế nào, anh chỉ biết hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tử Nhiên.

Hiếm khi thấy Nhược Hiên chủ động một lần, Tử Nhiên vui vẻ hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào này.

“Hiên, em làm nhiều cho anh như vậy, một nụ hôn không đủ đâu, anh phải lấy thứ gì đó đáng giá báo đáp em có được không?”

Nhìn nụ cười có chút giả của Tử Nhiên, Bạch Nhược Hiên biết cô tìm việc gì đó chơi anh đây mà, nhưng mà anh thích loại cảm giác ngọt ngào này, cho nên anh nhìn Tử Nhiên, chờ cô nói.

“Hiên, từ giờ trở đi, anh sẽ sống cùng em, anh là bạn trai của em, anh có muốn lấy thân báo đáp em không?” Tử Nhiên nghĩ nam nhân bình thường không ai chống lại nổi dụ hoặc này của cô, nhưng cố tình người cô thích lại không phải là nam nhân bình thường.

Bạch Nhược Hiên biết bây giờ mình mà cười thì không được cho lắm, nhưng anh nhịn không được muốn cười, nhìn thấy vẻ mặt này của Tử Nhiên, anh không khắc chế nổi ý cười trong lòng.

“Hiên, Anh nói cho em biết sao anh cười được không?” Giọng điệu bây giờ của Tử Nhiên rất nguy hiểm, tức chết cô, lúc này mà anh còn cười được sao, thật sự là đáng chết.

Khuôn mặt Tử Nhiên bởi vì tức giận mà nhiễm một màu đỏ ửng, người khi tức giận thường phóng xuất ra một tia nguy hiểm mị hoặc, ánh mắt vốn thuần khiết của Bạch Nhược Hiên nhanh biến ám, cúi đầu hôn môi Tử Nhiên.

Có lẽ anh rất đơn thuần, nhất là đối mặt với một Tử Nhiên khôn khéo giỏi giang, chính mình có vẻ không biết gì, nhưng anh vẫn là một người đàn ông, cô gái mình thích đang đứng trước mặt, sao anh có thể thờ ơ được.

Đôi mắt tinh thuần nhìn Tử Nhiên tràn ngập tình yêu bên trong, hành động đơn giản nhanh chóng khiến người ta sa vào, Tử Nhiên buồn bực cũng bởi vì Bạch Nhược Hiên lúc hôn, đôi mắt linh động không tự chủ sẽ hiển lộ tia ôn nhu. Hai người xa lạ, lại bởi vì khí chất bất đồng của đối phương mà hấp dẫn nhau, sau đó ảnh hưởng lẫn nhau, giao hòa, chậm rãi, kỳ dị, dung hợp thành một thể.....“Hiên, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi.”

[Ở nhà ăn không ngon sao?]

“Cái kia, Hiên, em không biết nấu cơm.” Tử Nhiên hiếm khi xấu hổ

[Anh sẽ làm] đồ ăn ba bữa mỗi ngày đều là anh tự làm.

“Anh biết nấu ăn, ha ha, Hiên, anh giỏi quá.” Tử Nhiên mặc dù có chút lo lắng trù nghệ của Hiên, nhưng vừa nghĩ đến Hiên nấu cơm cho cô ăn, cô càng chờ mong.

[Tử Nhiên, bây giờ anh nấu cơm cho em ăn, được không] Anh rất muốn nhìn thấy bộ dáng của Tử Nhiên khi ăn đồ ăn do anh làm.

“Hảo, đó điều, Hiên, chúng ta vẫn nên ra ngoài mau đồ nấu ăn đi, em không biết nấu cơm, nên trong nhà không có gì hết.”

Nược Hiên gật gật đầu, hai người nắm tay nhau ra ngoài

“Hiên, chúng ta mua gì?” Đứng ở trong siêu thị, Tử Nhiên xem đủ loại rau thịt, không biết nên mua gì về.

[Em muốn ăn gì]

“Chỉ cần là Hiên làm, cái gì em cũng thích.”

[Thịt nhồi bí đao?]

“Hảo.”

[Rau trộn sứa sơi?]

“Hảo.”

[Gà xào tiêu?]

“Hảo.”

[Còn muốn ăn gì không?] (J: thứ lỗi mấy món ăn là ta chém.)

“Hảo.”

“Ân, không cần, mấy món này đủ cho hai người chúng ta ăn rồi.” Tử Nhiên cười xấu hổ, vừa rồi cô không có đọc tờ giấy Hiên đưa nên nói hảo, sau nhìn thấy không phải là tên đồ ăn, lập tức chuyển đề tài liền.

Nghĩ lại cảm thấy mình ngốc quá

[Tử Nhiên, em thật đáng yêu]

Tử Nhiên có chút đại ra nhìn tờ giấy trong tay, nói cô đáng yêu, chưa từng có ai nói cô như vậy hết, bọn họ nói cô xinh đẹp, nói cô thông minh, nói cô giỏi giang, nhưng chưa từng nói cô đáng yêu, cô cũng cho rằng cả đời này sẽ vô duyên với hai từ đáng yêu này, nhưng không nghĩ tới hôm nay sẽ có người nói với cô như vậy

Cô đáng yêu sao?

Nghĩ nghĩ, Tử Nhiên cười ngây ngốc, con gái khi rơi vào lưới tình sẽ ngu ngốc ư?

Rất nhanh hai người đã mua xong, cùng đến trước quầy tính tiền.

Tử Nhiên rất tự nhiên lấy thẻ của mình quét, Bạch Nhược Hiên đang muốn lấy ví tiền thì chậm tay, chỉ là, anh nghĩ không nên tranh giành trả tiền với Tử Nhiên, cầm lấy mấy bọc đồ to tướng đi cùng Tử Nhiên về nhà.

Bạch Nhược Hiên về tới nhà chuyện đầu tiên làm là chạy vào phòng mình, làm cho Tử Nhiên kinh ngạc không biết anh bị làm sao

Không lâu sau, Bạch Nhược Hiên bước ra, đưa đồ cho Tử Nhiên.

“Cái gì vậy? Cho em?”

Thấy Bạch Nhược Hiên gật gật đầu, Tử Nhiên bắt đầu xem đó là gì

Tài khoản? Con dấu? Sổ tiết kiệm? Mật mã?

Tử Nhiên không nghĩ tới Hiên đưa cho cô mấy thứ này

“Cái này, sao lại đưa cho em?”

[Em là bạn gái anh, đưa tiền cho em không được sao?] Bạch Nhược Hiên nhìn biểu tình có chút kỳ quái của Tử Nhiên.

“Đồ ngốc.” Đúng là đồ ngốc đơn thuần mà

Người bây giờ dù đã kết hôn cũng không nguyện ý cho vợ hay chồng mình quản lý tài sản của mình, huống chi chỉ mới là người yêu.

“Được rồi, em giữ giúp anh.” Tử Nhiên cẩn thận nhìn xem, phát hiện bạn trai mình đúng là có nhiều tiền thật, bởi vì tiền trong ngân hàng của anh có tới 9 con số, tuy rằng không có nhiều bằng cô.

[Không phải là giữ giúp, mà là cho em, em không muốn ư] Bạch Nhược Hiên dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn Tử Nhiên.

Nhìn tờ giấy, lại thấy ánh mắt nghiêm túc của Hiên, Tử Nhiên vui vẻ mà cười.

“Hiên, em nguyện ý, về sau chúng ta chính là người một nhà, anh đã đem tiền đưa cho em, vậy về sau để em nuôi anh.”

[Hảo]

9. Chương 9: Cuộc Sống Ở Chung

Edit: Julia

Tử Nhiên thấy Hiên đang khăn trương nhìn mình, liền giả bộ chớp chớp mắt

“Hiên, em đẹp không?”

Lập tức mặt Hiên đỏ lên.

[Ăn ngon chứ?] Anh nhìn cô, rất muốn biết cô có thích món ăn anh nấu không , không phải là muốn nhìn cô, vì cô đã xinh đẹp quá rồi.

“A, Hiên, ý của anh là ‘Em’ ăn ngon sao? Đêm nay anh có thể thử nha” Giọng Tử Nhiên dần hạ xuống, có chút khàn khàn, tràn ngập hơi thở mị hoặc.

[Ý anh là, món ăn anh làm có hợp với khẩu vị của em không] Nhược Hiên dùng rất nhiều sức viết cho Tử Nhiên xem.

“Bảo bối, anh hôn em thì em nói cho anh nghe.” Tử Nhiên nói xong liền đưa đôi môi đỏ mọng của mình qua Nhược Hiên bắt đầu hôn cô, nhưng trong mắt anh lại hiện lên tia nghịch ngợm.

“A, không tính nha, người ta muốn hôn môi chứ không phải hôn mặt đâu..... Hiên, anh không ngoan, anh cố ý, thiên sứ của em học thói xấu rồi.” Tử Nhiên nói đến một nửa thì thấy tia tinh nghịch trong mắt Hiên, mới biết mình bị anh chơi xỏ.

Nhược Hiên học bộ dáng của Tử Nhiên , chớp chớp mắt vô tội, làm cho Tử Nhiên phải cười khỏ, thiên sứ học thói xấu rồi.

Ai, đều do cô làm hư thiên sứ cả,thượng đế a, cô có tội, để cô cùng thiên sứ đến địa ngục sám hối đi

“Hiên, anh có biết ngôn ngữ ký hiệu không?” Bình thường người bị câm từ nhỏ sẽ đến học ở trường dành cho người câm điếc, cũng không biết Nhược Hiên đã học qua chưa

[Có, làm sao vậy] Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này.

“Ha ha, không có gì, em đang nghĩ, Hiên làm đồ ăn ngon quá, em rất thích, nào để em thưởng cho anh một nụ hôn.....” Nói xong Tử Nhiên lại thẩu đi qua.

Lần này Nhược Hiên không có né, ngược lại chủ động hôn lên môi Tử Nhiên , hai người hoà vào nụ hôn ngọt ngào đến mê say

“Hiên, anh nhiệt tình quá đấy.”

Mặt Nhược Hiên đỏ ửng, mỗi khi đối diện với cô anh như một đứa con nít lần đầu tiên yêu vậy, động một chút là đỏ mặt, còn cô thì cứ trêu anh.

Anh quyết định không để ý đến cô nữa, ít nhất là trước khi ăn cơm xong sẽ không để ý đến cô, bằng không bữa cơm của bọn họ sẽ lạnh.

Nhược Hiên vừa nghĩ vậy, vừa gấp đồ ăn cho Tử Nhiên , cố gắng dùng ánh mắt để nói cho Tử Nhiên biết, ăn cơm nhanh đi, đừng đùa nữa.

“Ha ha, em biết rồi, chúng ta ăn cơm thôi, Hiên, anh biết không, anh như vậy rất đáng yêu đó.” Tử Nhiên không biết có phải là do ăn ý hay không, nhưng chỉ cần nhìn vào mắt Hiên là cô sẽ biết ý anh, hơn nữa cô chưa từng vì chuyện nhược Hiên không nói được mà cảm thấy phiền toái.

Bữa cơm ngập trong bầu không khí hạnh phúc đến ảm áp, cơm nước xong ,Nhược Hiên rất tự nhiên dọn chén bát, sau đó rửa bát, thấy Tử Nhiên có chút ngượng ngùng.

“Hiên, để em giúp anh.....” Tử Nhiên cắn răng, chuẩn bị giúp đỡ, từ nhỏ đến giờ cô chưa từng làm qua việc nhà, trong nhà sẽ có người mỗi ngày đến quét dọn, đây là lần đầu tiên cô rửa bát, á không là chuẩn bị rửa thôi.

Nhược Hiên nhìn chén đĩa đã dọn xong, lại nhìn khuôn mặt như muốn ra pháp trường của Tử Nhiên, cảm giác rất buồn cười, không nghĩ tới cô sẽ có một mặt đáng yêu như vậy.

[Tử Nhiên, mấy việc này cứ để anh làm] Anh thích cảm giác vì cô mà làm, vì anh cảm giác được mình có một gia đình cần chăm sóc.

“Hiên, việc nhà em không biết làm, nấu cơm không biết, giặt quần áo cũng không biết, trước kia đều có người giúp việc theo giờ đến đây, anh có ghét em không?” Tử Nhiên nói xong, khuôn mặt buồn rầu vô cùng.

[Tử Nhiên, để anh làm, những việc thế này cứ để anh, vậy em có vĩnh viễn không cần anh không] Nhược Hiên mặt hơi đỏ có chút chờ mong nhìn Tử Nhiên.

“Hiên, cho dù anh không muốn, em cũng không có không cần anh, em cần người yêu, chứ không phải bảo mẫu, ha ha, đồ ngốc.” Nam nhân như vậy không làm cô yêu anh sao được?

[Anh yêu em]

“Em cũng vậy.” Tử Nhiên nói xong lại hôn Nhược Hiên.

Nụ hôn này của Tử Nhiên rất mãnh liệt rõ ràng còn mang theo dục vọng, làm cho Nhược Hiên không tự kìm hãm được liền trầm mê trong đó, sau đó càng không thể vãn hồi.....

Quần áo của hai người từng lớp rơi xuống, trong phòng chỉ nghe tiếng thở dốc của Tử Nhiên, Nhược Hiên tỉnh táo nhìn Tử Nhiên, như hỏi.

“Hiên, tiếp tục.....” Tử Nhiên biết cô mà không đồng ý thì anh sẽ không tiếp tục, cho dù anh nhẫn nại đến cực hạn, đây là tình yêu của anh, là ôn nhu của anh dành cho cô.

Nhược Hiên sau khi được cho phép, liền mãnh liệt tiến sâu trong cơ thể Tử Nhiên , hai người hoà làm một thể.

.....

Sau vận động kịch liệt đó, Tử Nhiên rúc vào trong ngực Nhược Hiên, Nhược Hiên ôn nhu nhìn Tử Nhiên.

“Hiên, anh rất tuyệt đó.” Tử Nhiên đối với chuyện tình ái rất quen thuộc, nhưng chưa có lần nào giống như lần này, cái gọi là kích thích cũng chỉ là thỏa mãn thân thể mà thôi, nhưng lần này Tử Nhiên lại có cảm giác cực kỳ thỏa mãn, hoá ra người yêu nhau “Vận động” lại tốt như vậy.

[Anh yêu em] Nhược Hiên không có bút, cho nên chỉ viết những lời này vào tay Tử Nhiên .

“Em cũng yêu anh.”

.....

Sáng sớm hôm sau, Tử Nhiên vừa rời giường đã ngửi thấy một mùi thơm, cái bụng réo lên.

Vội vàng xuống giường chuẩn bị đi rửa mặt, vừa vào phòng tắm thì thấy bồn tắm đã đầy nước, còn có bàn chải đánh răng , trời ạ, cô rất yêu anh nha.

Ra khỏi phòng tắm Tử Nhiên đến phòng bếp, lúc này trên bàn đặt một tô cháo và rau dưa ăn kèm.

Tử Nhiên vui vẻ hôn Nhược Hiên một nụ hôn nóng bỏng buổi sáng

“Em yêu anh, Hiên.”

.....

“Hiên, em phải đi làm, ở nhà nếu buồn chán thì anh vẽ tranh nha, hoặc là xem tivi, bằng không cũng có thể ra ngoài đi dạo, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho em, em nhìn thấy sẽ về ngay, anh.....”

Nhược Hiên có chút không chịu Tử Nhiên cầu nhàu, anh không phải là con nít

[Anh biết tự chăm sóc cho bản thân mà, buổi tối em muốn ăn gì?]

“Chỉ cần là Hiên làm , cái gì em cũng thích hết, em phải đi làm đây, có chuyện gì nhớ gọi cho em đó, biết không?”

Nhược Hiên cười cười đưa giỏ xách cho Tử Nhiên, chủ động hôn tạm biệt Tử Nhiên .

“Nga, chết tiệt, em không muốn đi tí nào, bằng không hôm nay em xin nghỉ, dù sao em là sếp, cũng chẳng sao cả, Hiên, em ở nhà cùng anh ha.....” Cô nhớ Hiên a, cô còn chưa đi đã bắt đầu nhớ hương vị của Hiên.

Nhược Hiên thấy bất đắc dĩ, cho nên đành phải đẩy Tử Nhiên ra ngoài, đóng cửa lại.

Tử Nhiên có chút kinh ngạc nhìn mình bị nhốt bên ngoài, được rồi, mình quá ngu ngốc, nhưng hể đưng đến Hiên, là cô không biết làm sao, nhưng Hiên cũng không thể nhốt cô ngoài cửa được, đáng ghét quá, thôi tranh thủ sắp xếp công việc lại xong, như vậy mới có thể về sớm gặp Hiên, không biết tối nay Hiên sẽ làm món gì?

10. Chương 10: Cuộc Sống Ở Chung [3]

Edit: Julia

“Chị Tư Đồ, chào buổi sáng .” Đây là giọng của trợ lý tiểu muội.

“Chào em.” Cô mỉm cười đáp lại

“Luật sư Tư Đồ , xin chào.” Đây là giọng của một luật sư khác

“Chào.” Lại miễn phí nở một mỉm cười.

“.....” Mọi người thấy Tử Nhiên cười hớn hở đều sững người lại

Tư Đồ Tử Nhiên mới vừa vào văn phòng, người bên ngoài mà bắt đầu nhao nhao thảo luận

“Hôm nay tâm tình luật sư Tư Đồ có vẻ rất tốt, mọi người xem, cô ấy cứ cười liên tục.” Một nữ nhân thân bí nói

“Đúng vậy, không biết có phải có người ngu coi tiền như rác đem tiền đến không.” Một luật sư nam rất có kinh nghiệm nói

“Ha ha, nhất định rồi, bằng không luật sư Tư Đồ sao lại cao hứng như thế chứ.” Người khác phụ họa theo

“.....”

“Tiểu Vi, em tra giúp chị xem gần văn phòng luật sư có lớp dạy ngôn ngữ ký hiệu cho người câm điếc không, tìm xong thì đưa chị.”

“Dạ.”

“Còn nữa, sau này có lời mời nào ngoài công việc cứ cự tuyệt, bắt đầu từ hôm nay, chị sẽ không tiếp những vụ kiện chiếm dụng thời gian nghỉ làm đâu.”

“A, Dạ.” Mặt trời mọc đằng Tây à?

“Nếu không còn việc gì thì ra ngoài đi.” Thấy trợ lý đứng ngăn người ra, Tử Nhiên hảo tâm nhắc nhở một chút.

“A, không, chị Tư Đồ ,em ra ngoài trước.” Nhất định có chuyện gì mà cô không biết rồi, bằng không sao chị Tư Đồ lại có biến hoá lớn đến vậy.

.....

“Chị Tư đồ, đây là tư liệu về lớp học ngôn ngữ ký hiệu, gần văn phòng chúng ta nhất là lớp dạy Lam Vũ”

“Ân, để chị xem.”

“Chỗ này đi, em giúp chị báo danh nha.”

“Chị Tư Đồ , chị muốn học ngôn ngữ ký hiệu à?” Chuyện này hơi kỳ quái nha, có lẽ liên quan đến thái độ bất bình thường của chị Tư Đồ

“Ân.” Thấy ánh mắt tò mò của trợ lý, Tử Nhiên thầm cười trộm, cứ tò mò , chị đây không nói ra đâu.

“Tiểu Vi, chị đi nghỉ trước đây, dù sao cũng không có việc gì làm.”

“A, chị Tư Đồ, chị còn chưa có.....” Tiểu Vi nói còn chưa xong, Tư Đồ Tử Nhiên đã đi rồi

“Hiên, em về rồi đây.” Tử Nhiên vừa mở cửa vừa hô to, cô rất muốn nhìn thấy Hiên nha.

[Hoan nghênh về nhà] Nhược Hiên từ phòng bếp đi ra, đưa tờ giấy đã viết xong cho Tử Nhiên.

“Ân, thơm quá, Hiên làm món gì vậy.”

[Gà nấu đậu phộng cay, đậu que xào, canh bí đao , em thích không?]

Tử Nhiên vừa hỏi xong , một tờ giấy đã chuẩn bị tốt đưa đến

“Hiên, vất vả cho anh rồi.”

Nhược Hiên sững sốt, sau đó nghiêm túc nhìn Tử Nhiên, hy vọng Tử Nhiên có thể hiểu ánh mắt anh biểu đạt điều gì.

Tử Nhiên nhìn đôi mắt tinh thuần kia, rất nghiêm túc, cô mỉm cười đáp lại.

“Hiên, em biết anh nghĩ là, anh thích vì em mà làm điều này đúng không ,anh còn muốn nói anh yêu em nữa?”

Nhược Hiên thật cao hứng, Tử Nhiên có thể hiểu được ý tứ của anh, anh cười vui vẻ gật đầu với tử Nhiên

“Hiên, em cũng yêu anh, nhưng em đói quá, bây giờ ăn cơm được chưa.” Hồi trưa cô chỉ ăn có chút xú, vì món kia không ngon bằng Hiên làm, hại cô bây giờ trở thành kẻ kén ăn rồi.

Nhược Hiên không nói gì, nắm tay vào phòng bếp Tử Nhiên .

“Nga, quá tuyệt vời, anh nhất định là thiên sứ trời cao giáng xuống cứu em, nào hôn một cái.” Tử Nhiên hôn xong liền bắt đầu càn quét đồ ăn trên bàn.

Thỉnh thoảng Nhược Hiên sẽ gấp thức ăn cho Tử Nhiên , thêm canh, bữa tối ấm áp cứ vậy trôi qua, sau đó là một màn kiều diễm.

.....

Nửa tháng trôi qua, mỗi buổi sáng Tử Nhiên dùng bàn chải đánh răng đã có kem sẵn, mỗi ngày tắm trong bồn tắm nước ấm , mỗi ngày ăn món ngon do Hiên làm cho, mỗi buổi tối về nhà lại nhận một tờ giấy “Hoan nghênh về nhà”,sau đó là bữa tối ấm áp, rồi màn kịch tình ban đêm.....

Trước kia có người nói Tử Nhiên sẽ có một cuộc sống như vậy, Tử Nhiên nhất định không tin, bởi vì cô giống như cơn gió, không thích bị ràng buộc, nhưng mà hiện tại, Tử Nhiên tin, không chỉ có nửa tháng qua cô sống một cuộc sống gia đình ấm áp, cô lại thật sâu yêu người mang đến cho cô cuộc sống này – Nhược Hiên vì cô mà làm những việc nhỏ nhặt nhất, cô yêu Nhược Hiên bởi đôi mắt tinh thuần của anh, bởi sự quan tâm ôn nhu của anh dành cho cô.

Cô hy vọng cuộc sống thế này mãi tiếp diễn

Tử Nhiên vừa nghĩ đến cuộc sống nửa tháng qua, vừa mở cửa nhà vào.

“Hiên, em về rồi.” Mặc kệ ở ngoài làm việc mệt đến đâu, chỉ cần về nhà nhìn thấy Hiên là cô không còn mệt mỏi nữa.

[Hoan nghênh về nhà] Một tờ giấy đưa tới

Tử Nhiên cẩn thận giữ lại 16 tờ giấy “Hoan nghênh về nhà”.

“Em có một món quà tặng anh đây.” Cô cố gắng nửa tháng cũng vì giờ khắc này

Đôi mắt sáng ngời chờ mong nhìn Tử Nhiên.

[Hiên, Em yêu anh] Tử Nhiên dùng ngôn ngữ ký hiệu nói cho Nhược Hiên, cô rất yêu anh.

[Tử Nhiên, anh cũng yêu em] Nhược Hiên lần đầu tiên dùng ngôn ngữ ký hiệu hướng Tử Nhiên biểu đạt tình yêu của anh, sau đó ôm chặt lấy Tử Nhiên.

[Hiên, về sau chúng ta có thể dùng ngôn ngữ ký hiệu để trao đổi, em lợi hại không] Cô chỉ mới học nửa tháng đã có thể dùng ngôn ngữ ký hiệu để trao đổi rồi, ngay cả thầy giáo cũng khen cô là thiên tài, cô vốn là thiên tài, đặc biệt vì người yêu, cô càng thêm cố gắng, cô hy vọng có thể nhanh chóng dùng ngôn ngữ ký hiệu trao đổi với Hiên.

[Tử Nhiên, cảm ơn em] Cảm ơn em đã vì anh mà học ngôn ngữ ký hiệu, cảm ơn em vì anh mà làm tất cả, dù anh chưa làm được gì cho em.

[Hiên, giữa chúng ta còn cần dùng đến từ cảm ơn sao]

[Tử Nhiên, Anh yêu em]

[Em cũng vậy]

11. Chương 11: Hẹn Hò

Edit: Julia

“Hiên, hôm nay em cần đi làm, chúng ta hẹn hò đi.”

[Đi đâu?] Từ khi Tử Nhiên học xong ngôn ngữ ký hiệu, Bạch Nhược Hiên không cần dùng bút viết, anh có thể dùng ngôn ngữ ký hiệu biểu đạt ý mình.

“Đi với em, anh sẽ biết.”

[Hảo]

.....

[Em xác định chúng ta hẹn hò ở đây?]

“Đương nhiên, bảo bối, hoan nghênh anh đến nhạc viên, hy vọng anh thích nơi này.” Đây chính là nơi Tử Nhiên thích nhất , cũng đã lâu cô không đến đây, bởi vì cô vội kiếm tiền.

[Anh chưa từng tới nơi này] Từ nhỏ anh chưa từng đến khu vui chơi nào, đây là lần đầu tiên anh đến đây.

“Ha ha, vậy tốt quá, xem như em cướp được lần đầu tiên của anh.” Tử Nhiên nói xong, cười tủm tỉm nhìn Nhược Hiên, thấy mặt Nhược Hiên ngày càng hồng.

[Chúng ta đi chơi đi] Tử Nhiên nói thế để khiến cho Nhược Hiên nhớ tới lần đầu tiên của bọn họ, nên biểu hiện của anh có chút ngại ngùng.

“Ha ha, được rồi, bảo bối, anh thật đáng yêu.”

Tử Nhiên cười vui vẻ, thu hút không ít ánh mắt nhìn đôi tình nhân này, từ kinh diễm đến hâm mộ.

Tử Nhiên không để ý đến anh mắt xung quanh, mà nắm tay Nhược Hiên vào khu vui chơi.

.....

[Em chơi đi, anh ở đây nhìn là được] Nhược Hiên khổ sở nhìn Tử Nhiên, tận lực không để Tử Nhiên chú ý ở phía sau.

“Hiên, anh không thể trốn được, dù anh có trốn thì em cũng bắt anh về.” Tử Nhiên buồn cười nhìn Nhược Hiên, cảm giác người đàn ông đơn thuần này ngốc quá.

[Anh đâu có chạy trốn, canh chỉ muốn tìm nơi nghỉ chân chút thôi]

Thần a, tha thứ cho anh, anh không nên nói dối, nhưng anh không muốn chơi trò này đâu.

“Hiên, anh là con trai, chẳng lẽ sợ sao.” Ai, người yêu cô lại nói dối, có phải cô dạy hư anh rồi không, cô phải tự kiểm điểm lại mình mới được..

“Được rồi, Hiên, em sẽ nhảy cùng anh, có em bên cạnh anh còn sợ à?” Tử Nhiên kéo Hiên lại gần mình hơn, giọng điệu thực nhẹ nhàng, nhưng trong mắt lại nghiêm túc.

Nhược Hiên không nói gì thêm, anh hôn Tử Nhiên một cái xem như trả lời.

.....

“A.....”

Hai người nhảy Bungee, Tử Nhiên cùng Nhược Hiên gắt gao ôm chặt nhau, tiếng la hét xung quanh không ảnh hưởng gì đến hai người

Trong thiên địa

Giống như chỉ còn lại chúng ta

Anh vì em mà tồn tại

Tất cả tốt đẹp nhất vì em mà đến

Giờ phút này

Chúng ta ôm nhau

Cảm thụ nhiệt độ cơ thể và hơi thở của nhau

Trong mắt anh có em

Mà trong mắt em chỉ có anh.

Chúng ta dùng ánh mắt lập nên lời hứa.

Mặc kệ chân trời góc bể

Mặc kệ đau thương đến đâu

Mặc kệ biến hoá vô thường

Chúng ta đều thuộc về nhau

Vĩnh viễn ,vĩnh viễn

“Nhược Hiên, em yêu anh!”

Nhược Hiên rất muốn hét lớn rằng anh yêu cô, nhưng anh không thể, cho nên cánh tay ôm Tử Nhiên càng chặt, anh tin rằng Tử Nhiên sẽ hiểu tâm ý của mình.

Anh không biết làm chuyện lãng mạn

Anh không có tài giỏi gì

Nhưng là

Anh hy vọng

Có thể cùng em

Người yêu của anh

Làm chuyện mà chúng ta muốn làm.

.....

Hai người vừa qua gần trăm người, ở khu vui chơi điên cuồng 1 ngày, nhảy Bungee, cưỡi ngựa, thuyền hải tặc, đi xe ngắm cảnh, mặc kệ trò chơi mạo hiểm hay lãng mạn, hai người cứ nắm tay không rời, giống như chỉ có lẫn nhau, hạnh phúc cười.

“Vui không Hiên, anh có thích không?” Buổi tối hai người vừa trở về nhà liền nằm trên giường vì quá mệt [Thích] Nhược Hiên tay trái nắm tay Tử Nhiên, tay phải viết lên tay cô.

Từ lúc Tử Nhiên học được ngôn ngữ của người câm điếc, Nhược Hiên thường dùng ngôn ngữ ký hiệu trao đổi với Tử Nhiên, nhưng Nhược Hiên thích nhất là lúc nằm trên giường, viết vào tay cô lời anh muốn nói, như vậy sẽ làm Nhược Hiên có một loại cảm giác là viết vào lòng Tử Nhiên, thật ấm áp.

“Về sau có thời gian chúng ta cùng đi chơi được không? A, không, chúng ta nên đi nơi khác, Hiên, anh thích đi đâu, chúng ta đến biển ha, nếu không đến ngoại ô hoặc ra nước ngoài du lịch, ngắm tuyết, đi trượt băng, đi.....”

Giọng Tử Nhiên càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chậm rãi biến thành tiếng hít thở có quy luật.

Bảo bối, ngủ đi, chỉ cần có em, đi nơi nào cũng đều hạnh phúc.

Nhược Hiên nhìn Tử Nhiên ngủ trên đùi anh, ánh mắt vốn nhu hoà càng thêm ôn nhu

Anh nhẹ nhàng giúp Tử Nhiên điều chỉnh đầu lại, hy vọng Tử Nhiên ngủ thoải mái một ít, sau đó cứ như vậy nhìn Tử Nhiên, mãi đến khi bản thân anh chìm vào mộng đẹp...

(Bạn đang đọc truyện Độc ái thuần nam – Mị Dạ Thủy Thảo được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Một buổi sáng tươi đẹp

“Hiên, em cảm giác mình càng ngày càng béo, mà đầu sỏ hại em béo là anh, cho nên bản luật sư quyết định lấy ý đồ mưu hại đáng người của mỹ nữ kiện anh, mà phán quyết cuối cùng dành cho anh là, hầu hạ mỹ nữ đại nhân cả đời, Hiên, em yêu chết tay nghề của anh mất rồi.” Tử Nhiên một bên thao thao bất tuyệt nói chuyện một bên ăn bữa sáng phong phú, làm cho người ta không thể không bội phục công lực cao siêu của cô.

Nhược Hiên sớm đã quen Tử Nhiên đáng yêu oán giận, thỉnh thoảng còn gấp đồ ăn cho Tử Nhiên.

“Hiên, mỗi ngày em đều đi làm, anh ở nhà một mình có buồn không?”

[Không đâu, anh quen rồi, ở nhà anh thường hay vẽ tranh nên không buồn lắm]

“Hiên, gần đây anh có tác phẩm nào không?” Tử Nhiên không phải là người thích tranh, nhưng tranh do Hiên vẽ thì lại khác.

[Có]

“Em muốn xem, Hiên vẽ tranh rất tuyệt, em muốn là người đầu tiên xem tranh của anh”

[Anh còn chưa vẽ xong, đợi xong rồi để em xem được không] Đây là món quà anh tặng cô, đương nhiên cho cô xem đầu tiên rồi, hy vọng cô sẽ thích.

“Được rồi, vậy anh nhất định phải cho em xem đầu tiên đó, em ăn no rồi, em đi làm đây, Hiên, em nhớ anh lắm”

Nhược Hiên rất tự nhiên khi Tử Nhiên nói xong sẽ hôn cô tam biệt, sau đó giúp Tử Nhiên lấy túi xách, tiễn cô ra ngoài, nếu anh không làm vậy, nhất định Tử Nhiên sẽ thao thao bất tuyệt không chịu đi, ai, cái cô gái này nói cô khôn khéo thì không ai so được, nhưng vì sao ngay cả lúc ngây thơ cũng khiến người ta đau đầu, hai tính cách thật khác biệt.

Mà lúc này Tử Nhiên đang lái xe đến văn phòng luật sư, vô ý nhếch miệng cười

Cô chính là như vậy, có hai tính cách đối lập nhau, thích phiêu lưu nhưng cũng rất thích lãng mạn, cô hay thay đổi, hay khác thường, những điều về cô không thể đoán trước được, nhưng lại đầu hàng với hai loại người, một là Nhược Hiên mà cô nhất kiến chung tình, một là đám tỳ muội tốt của cô, cho nên, cô vô điều

kiện đầu hàng với hai loại người này.

12. Chương 12: Cầu Hôn

Edit: Julia

“Chị Tư Đồ , tổng giám đốc Lăng Vũ đến chơi.....”

“Mời vào.” Vũ đến đây? Nhất định là có chuyện gì đi.

“Lăng tổng giám đốc đại giá quang lâm, thật sự vẻ vang cho hàn xá của kẻ hàn này.” Mãnh nữ bá đạo này ghé qua nơi nhỏ của cô, nhất định là có chuyện, bằng không cô nàng sẽ không đến đây.

“Nhiên, cậu có biết là năm nay có 6 người muốn kết hôn không, cậu đã chuẩn bị tâm lí thua chưa? Hay là nói cậu đang giấu tiểu tình nhân trong nhà, không muốn cho bọn mình biết?” Lăng Ngạo Vũ nói xong , rất tự nhiên tìm chỗ ngồi xuống, ngẩng đầu cực khí phách nhìn Tử Nhiên.

“Vũ, từ khi nào cậu để ý đến việc tư của tớ vậy, thật khó cho cậu đấy.” Vũ chết tiệt, lại nói móc mình, nhất định là cậu ấy biết gì đó mới nói thế

Kỳ thực, không phải là cô giấu diếm, chỉ là cô không có “Chủ động” nói với cả nhóm thôi, có điều, người ít nhiều chuyện như Lăng Ngạo Vũ cũng chế nhạo mình, xem ra lần họp mặt tới, bọn tỷ muội sẽ không buông tha cho cô đâu, mà cô là kẻ dễ bị bắt nạt ư.

“Không nói mấy lời vô nghĩa với cậu nữa, làm một chuyện cho tớ, tớ sẽ bỏ qua.” Nói chuyện không phải là sở trường của Lăng Ngạo Vũ , cho dù lúc đàm phán chỉ nói mấy câu liền kết thúc, bởi vì cô ấy có đủ khí thế lấn áp khiến đối thủ gục xuống đầu hàng.

“Vũ, không hổ là thương nhân, cái chuyện làm việc không công thế này, tớ không nhận đâu, tớ nhất định sẽ tìm thời gian đăng môn báo phỏng đến nhà cậu, thuận tiện giao một ít tư liệu cho Sở tiền sinh.” Miễn cho? Chê cười!

Lăng Ngạo Vũ không nói gì, chỉ nhìn Tử Nhiên, đợi Tử Nhiên nói tiếp, cô muốn xem Tử Nhiên định uy hiếp cô thế nào đây.

“Cũng không có gì, cũng chỉ là một vài danh sách, trong đó nói về tổng giám đốc Rhede Rex a, có Đỗ Lỗi, có tổng giám đốc Triệu Thụy Phong của tập đoàn Phong Dương..... Là vài người cậu biết, còn có một vài tư liệu khác, như là thủ tục ly hôn, song phương chia tài sản thế nào.....”

“Đủ, cậu thật sự cho rằng mấy thứ đó uy hiếp được tớ?” Mỗi câu nói của Tử Nhiên càng khiến cho sắc mặt của Lăng Ngạo Vũ khó coi thêm một phần, không có biện pháp, ai biểu những người mà Tử Nhiên nói từng có “Quan hệ” với cô chứ, tuy rằng cô biết Dạ sẽ không vì vậy mà bỏ rơi hay hiểu lầm cô, nhưng mà nếu Dạ nhưng thấy những người này nhất định sẽ buồn lắm, Dạ của cô, ôn nhu lại mẫn cảm, cô không hy vọng anh sẽ bị tổn thương, vị tỷ muội vô pháp vô thiên này, cô tin tưởng chỉ cần cô ấy muốn sẽ làm thiệt.

Cho nên, cô chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

“Vũ, cậu chịu thỏa hiệp hả?” Nếu không Vũ sẽ không cắt lời cô

Hừ, muốn chiếm tiện nghi của cô không đơn giản vậy đâu, nhất là loại chuyện làm công miễn phí này, huống chi bây giờ cô có người cần nuôi

“Lăng Vũ muốn thu mua tập đoàn OVR, trên cương vị pháp luật cần người hỗ trợ, đây là thù lao.” Nói xong Lăng Ngạo Vũ đưa cho Tử Nhiên một tấm đã ký tốt chỉ phiếu.

Lăng Ngạo Vũ biết Tư Đồ Tử Nhiên nhiều năm như vậy, tới bây giờ biết chiếm tiện nghi của cô nàng không dễ, nhất là chuyện tiền bạc, vừa nãy cô nói mấy lời này chỉ để chọc bạn thôi, cô đã chuẩn bị tiền xong từ lâu rồi.

“Tập đoàn OVR, siêu thị đứng đầu nước Mỹ, ha ha, xem ra lần này khẩu vị của cậu không nhỏ đâu, để tớ đoán xem cậu đem bao nhiêu tiền để mời kim bài luật sư đây..... Ít nhất là số, để tớ xem.” Tử Nhiên lấy chi phiếu, nhìn tờ chi phiếu Tử Nhiên mỉm cười.

“Nhìn thấy cậu như vậy là hài lòng với số tiền này chứ, như vậy là tốt rồi, chuẩn bị cho tốt, tớ đi trước” Thù lao trăm triệu không phải con số nhỏ

“Đi thôi, tớ sẽ chuẩn bị tốt, sau này có chuyện gì cứ tới tìm tớ, nếu không có việc gì thì không cần đến.”

Chỉ nhận tiền không nhìn người, đúng là độc nữ!

Tử Nhiên nhẹ nhàng dùng chìa khóa mở cửa, sau đó cẩn trọng đến phòng bếp, nhân lúc Nhược Hiên không để ý mà nhào tới ôm eo anh.

“Hiên, em nhớ anh.” Tử Nhiên đem mặt dán sau lưng Nhược Hiên, cảm thụ nhiệt độ cơ thể từ người anh.

Nhược Hiên đang nấu cơm, theo bản năng quay đầu lại thì thấy là Tử Nhiên ôm anh, động tác trên tay cũng dừng, Tử Nhiên ôm anh như thế, anh muốn cô.

Không biết hai người ôm nhau như vậy bao lâu rồi, mãi khi ngửi thấy một mùi khét

Sau đó là một hồi luống cuống tay chân.

“Hiên, chúng ta phải ăn món bít tết này ư?” Tử Nhiên cực kỳ tội nghiệp nhìn bít tết trong chảo, nghĩ rằng Hiên sẽ không làm cái này cho cô ăn đi

[Nếu em chưa đói, thì anh sẽ làm lại] Nhược Hiên nhìn bít tết bị nướng khét, hơi tiếc.

“Hiên, chúng ta ra ngoài ăn, hôm nay em nhận được số tiền rất lớn nha, coi như chúc mừng.” Tuy rằng cô muốn ăn cơm do Hiên làm, nhưng cô rất đói, hơn nữa nấu cơm rất vất vả, cô không muốn Hiên làm lại đâu.

[Vậy cũng tốt] Chỉ còn chút thời gian, giờ mà làm lại thì tốn thời gian lắm, anh sợ Tử Nhiên đói, vẫn là ra ngoài ăn cơm vậy.

“Chúng ta đi thôi.”

“Hiên, làm sao bây giờ, em càng ngày càng ghét đồ ăn bên ngoài, dạ dày bị anh dưỡng cho kén rồi, nếu anh rời khỏi em, chắc em sẽ đói chết mất.” Tử Nhiên nhìn mấy món trước kia rất thích ăn, nhưng nhìn lại thì không có khẩu vị gì, mặc dù cô rất đói.

[Anh sẽ không bỏ em mà đi] Cô là một phần của anh, nếu để cô đi, anh sẽ chết mất.

“Ha ha, nói đùa thôi, Hiên, vì sao anh làm đồ ăn lại ngon như thế a?” Tử Nhiên rất muốn biết, bởi Hiên chỉ làm mấy món ăn gia đình, nhưng vì sao mỗi khi ăn đều thấy rất ngon?

[Anh cũng không biết] Hiên có chút ngượng ngùng, anh không có cảm giác rằng mình làm đồ ăn rất ngon, chỉ là, mỗi lần nghĩ đến Tử Nhiên sẽ ăn cùng mình, anh cảm thấy mình làm cơm có hương vị không giống trước.

“Hiên, về sau anh sẽ mãi chỉ làm cơm cho em ăn được không?”

[Tử Nhiên, em muốn gả cho anh?] Tử Nhiên nói vậy giống như lời cầu hôn quá, nhưng mà để cô nói có gì đó là lạ, đáng lẽ phải là anh cầu hôn cô mới đúng chứ

Nghe xong lời Nhược Hiên nói, Tử Nhiên sửng sốt, lập tức phản ứng lại, sợ mình giải thích sẽ khiến anh hiểu nhầm là cô hối hận, cô vốn không có ý này, nhưng mà kết hôn cũng là lựa chọn hay.

“Đúng vậy, Hiên, anh có nguyện ý cưới em, cả đời này làm cơm cho em ăn?”

Dưới ánh mắt nghiêm túc thâm tình của Tử Nhiên, Nhược Hiên hơi đỏ mặt, anh đường đường là một người đàn ông lại để phụ nữ cầu hôn mình thật ngượng quá đi.

[Chuyện thế này phải để anh làm, thế nào có thể.....]

“Tốt lắm, Hiên, không cần ngượng ngùng a, anh nói xem, anh có đồng ý cưới em không?” Không phải cô chỉ cầu hôn thôi sao, có gì ngạc nhiên, ai cầu hôn mà chả được.

[Em có nguyện ý gả cho anh?] Nhược Hiên buồn cười nhìn Tử Nhiên, loại chuyện này phải do anh làm mới tốt, tối thiểu anh muốn là người chủ động trong việc này.

“Được rồi, em đồng ý!” Chỉ cần đồng ý kết hôn với cô, ai cầu hôn mà không được, để anh làm xem ra tốt hơn.

[.....] Anh yêu em

Lần đầu tiên Nhược Hiên ở nơi công cộng hôn Tử Nhiên.

13. Chương 13: Tình Nồng

Edit: Julia

Tử Nhiên nhẹ nhàng đẩy cửa phòng tranh ra.

Trong phòng, Nhược Hiên đang cầm bút vẽ tranh, ở góc độ của Tử Nhiên vừa vặn nhìn thấy một bên mặt Nhược Hiên đang nghiêm túc, dưới ánh sáng mặt trời làm nổi bật lên khí chất thuần khiết của anh.

Trước kia, Tử Nhiên chưa bao giờ tin rằng sẽ có một nam nhân giống như thiên sứ như vậy tồn tại, khiến người ta không dám khinh nhờn, nhưng mà bây giờ nam nhân này đang ngồi trước giá vẽ tranh, Tử Nhiên giờ mới tin thế giới này còn một mặt trong sáng, thiện lương, ít nhất nam nhân trước mặt cô là dạng người đó.

Tử Nhiên lặng lẽ đứng cạnh cửa nhìn Nhược Hiên từng nét vẽ lên giấy, ánh chiều tà chiếu rọi lên cả hai, tạo nên một mỹ cảnh hài hoà.

Một mối quá! Rốt cục cũng vẽ xong, Nhược Hiên đứng dậy đuổi người đã sớm nhúc nhích, vẽ mặt sung sướng như thể là biết tâm tình anh cự kỳ tốt, bởi vì bức tranh là tác phẩm tốt nhất của anh từ khi bắt đầu nghiệp vẽ.

Nữ nhân trong tranh từ ánh mắt đến nụ cười, giống hệt Tử Nhiên, không thể tưởng tượng tác giả vẽ bức tranh này dành bao nhiêu dụng tâm vào.

“Hiên, ở bên em anh rất vui vẻ ư?” Tuy rằng Tử Nhiên khẳng định anh rất yêu cô, nhưng có đôi khi nhìn anh lại liên tưởng anh không chạm đến khối lửa nhân gian, cô cảm giác rất lạ.

Nghe thấy tiếng Tử Nhiên, trong phút chốc Nhược Hiên nở nụ cười, nhưng nghe thấy câu hỏi của cô, nụ cười càng sáng ngời hơn.

[Ở bên em chính là khoảng thời gian anh hạnh phúc nhất trong đời] Có lẽ anh đơn thuần, nhưng không phải anh không biết, cô là người đầu tiên dễ dàng tiến vào lòng anh, nên anh muốn dụng tâm thật nhiều hơn.

“Hiên, vĩnh viễn đừng rời xa em.” Anh chính là thiên sứ mà ông trời ban cho cô, cô sẽ không buông tay đâu.

[Như vậy Tử Nhiên vĩnh viễn đừng rời khỏi anh] Anh không muốn lại thế giới không có độ ấm kia, cô chính là nguồn nhiệt của anh.

“Hiên, chúng ta đi du lịch được không?” Em sẽ không rời khỏi anh, Tử Nhiên âm thầm thề.

[Đi đâu?] Thấy sự kiên trì trong mắt Tử Nhiên, lúc yêu nhau chỉ cần nhìn vào mắt đối phương sẽ hiểu đối phương muốn gì.

“Italy.” Yêu ai đó sẽ quan tâm người đó, thương ai đó sẽ vì họ mà suy nghĩ.

[Sạo lại là Italy?] Có quan hệ đến mẹ anh sao? Nếu không phải Tử Nhiên nhắc đến, có lẽ anh quên mất mình còn một người mẹ, đã nhiều năm không gặp.

“Em muốn gặp mẹ anh , sau đó nói với bà ấy, từ nay về sau em sẽ thay bà chăm sóc anh?” Tử Nhiên biết hai mẹ con anh không thân nhau, thế nhưng huyết thống là một mối quan hệ kỳ diệu, nàng nghĩ Hiên mong mẹ sẽ chúc phúc cho mình.

[Em không cần làm vậy đâu] Chưa từng có ai vì anh làm điều gì, chỉ cô vì anh mà làm rất nhiều, anh không hy vọng mình sẽ gây phiền toái cho cô.

“Hiên, nhìn vào mắt em, em hy vọng mình làm điều gì đó cho anh, chỉ cần anh vui vẻ, em sẽ đồng ý hết.” Cặp không phải là nữ nhân cần người chiếu cố, nhưng Nhược Hiên lại cẩn thận chiếu cố cô trong sinh hoạt, cô vì anh mà làm chút chuyện thì có là gì, cô nguyện ý mà.

[Anh là đàn ông mà không thể làm được gì cho em, em không cần làm gì cho anh cả, có em, anh đã đủ thoải mái rồi] Anh không thích chốn đông người, thế giới của anh trước nay chỉ có vẽ tranh, hiện tại lại thêm một Tử Nhiên, tuy anh thích cuộc sống của hai người hơn, nhưng mỗi ngày nhìn Tử Nhiên ra ngoài làm việc, mà anh chỉ có thể ở nhà, lâu ngày sinh áy náy.

“Đồ ngốc, anh là một đại ngốc, sao anh lại có suy nghĩ này, cuộc sống của em quá đầy đủ rồi, không cần anh làm gì cả, chỉ là thứ em thiếu nhất là sự ấm áp của người thân, mà anh đã làm em cảm nhận được ấm áp này, anh đã làm rất tốt, bây giờ em chỉ muốn cuộc sống thế này kéo dài mãi, anh đừng có áy náy, suy nghĩ của anh và em rất giống nhau, chỉ cần có anh là em đã thoải mái rồi.” Cô không giống mấy cô gái bình thường, xem đàn ông là trời của mình, cô có đủ tự tin và năng lực để tạo ra bầu trời riêng cho mình, Hiên đã vì cô mà làm rất nhiều, việc nhà cô không biết đâu do Hiên làm hết, chỉ điểm này thôi cô biết mình yêu không nhầm, bọn họ cố chấp nhưng hấp dẫn lẫn nhau, cô tin đây là duyên phận, cả hai sẽ bù đắp thiếu sót của nhau.

[Chúng ta đi Italy đi] Bây giờ nói gì nữa, đã hiểu rõ tâm ý của tử Nhiên, Nhược Hiên ném ngay những suy nghĩ vớ vẩn, đúng vậy, một cô gái tài giỏi như thế sao chịu núp dưới đôi cánh của người khác, anh chỉ cần lúc cô mệt mỏi, cho cô cảm giác ấm áp của gia đình là được.

“Hảo, chúng ta mau thu dọn hành lý, chuẩn bị lên đường.” Biết Nhược Hiên đã hiểu ý mình, tâm tình Tử Nhiên tốt lên, vui vẻ chuẩn bị hành lý.

Nhược Hiên không nói, lúc Tử Nhiên xoay người liền ôm chặt lấy cô, Tử Nhiên kinh ngạc nhìn Nhược Hiên, sau đó liền nhìn đến trong mắt anh có bóng dáng của cô , hai người dựa gần hơn, chậm rãi, chậm rãi, hai đôi môi dán vào nhau.....

Nụ hôn dần nóng bỏng, tiếng thở dốc dồn dập, mắt thấy sẽ không khống chế được, Nhược Hiên đột nhiên nhẹ nhàng đẩy Tử Nhiên ra.

Anh dẫn tử Nhiên đang bất mãn đến trước giá vẽ, anh hy vọng cô sẽ là người đầu tiên nhìn thấy bức tranh anh vẽ cô.

“Thật đáng ghét, anh có phải nam nhân không, nói đừng là đừng..... A, là em sao, em xinh đẹp thế sao?” Tử Nhiên bối vì muốn tìm nơi trút oán giận, nhưng khi nhìn thấy bức tranh, mọi oán giận đều biến mất, rất đẹp, khiến cô có chút không tin đây là mình, mặc dù cô rất tự tin với khuôn mặt của mình, nhưng mà người Nhược Hiên vẽ như toả sáng, rồi lại như bị vầng sáng lung linh huyền ảo bao bọc, làm người ta tò mò muốn tìm kiếm sự huyền bí bên trong, bức tranh thật mâu thuẫn lại hài hoà, đây là Nhược Hiên vẽ mình?

“Hiên, ở trong mắt anh, em là như vậy sao?”

[Em đẹp hơn, tranh này không lột tả hết được] Nam nhân nhất là khi yêu, đều biến thành thi nhân cả rồi.

“Hiên, anh hư quá, anh học nói ngọt bao giờ thế, nhưng em thích.”

[Anh nói đều sự thật, bức tranh này không lột tả hết xinh đẹp của em]

“Hiên, hôm nay em quên nói với anh câu này.”

[Câu gì]

“Hiên, em yêu anh.”

.....

Trong phòng đầy cảnh xuân, hai người tiếp tục câu chuyện tình chưa làm xong vừa rồi.....

14. Chương 14: Du Lịch

Edit: Julia

Italy, chính là La Mã cổ đại khi xưa , bao gồm cả pháp luật, tôn giáo, văn hoá tồn tại ngàn năm. Sau khi đế quốc La Mã diệt vong, vượt qua bóng đêm 1000 năm của Châu Âu . Về sau, Italy là nơi sinh ra phong trào phục hưng, một lần nữa toả sáng trong lịch sử Châu Âu. Sáng tạo một nền văn minh vĩ đại, nhưng Italy ở 1000 năm sau là một trong những thành viên sáng lập Liên Minh Châu Âu, điều này cũng bình thường với một nước từng là là nước phát xít, cho nên khi tạp chí Mĩ nêu ra tên 10 người có cống hiến vĩ đại, thì Italy cũng chiếm một phần

Lúc này, máy bay cất cánh đến Milan nước Italy...

Khi máy bay hạ cánh, Tử Nhiên cùng Nhược Hiên đi ra sân bay, nháy mắt thu hút không ít ánh mắt của khách du lịch.

Một đôi kim đồng ngọc nữ Đông phương đẹp đôi nha

Tử Nhiên cùng Nhược Hiên không để ý đến ánh mắt của mọi người, nghênh ngang bắt taxi đi

Nhìn Tử Nhiên lưu loát dùng tiếng ý nói chuyện với tài xế, Nhược Hiên bắt đầu bội phục cô gái này, ở trước mặt cô, không vấn đề nào khó giải quyết.

Nói rõ nơi cần đến, Tử Nhiên cũng mệt mỏi, liền nhắm mắt tựa vào vai Nhược Hiên

Nhược Hiên cảm nhận được Tử Nhiên mệt mỏi, cử động cánh tay để Tử Nhiên thoải mái hơn.

“Hiên, em buồn ngủ quá, đến nơi nhớ gọi em dậy nha.” Đêm qua vận động quá độ, bay giờ cô cần ngủ bù.

Hảo! Nhược Hiên thầm nói.

Sau đó, lẳng lặng nhìn ngắm dung nhan đang ngủ, tâm tình xúc động sắp gặp người nhà dần bình ổn.

Cô gọi anh là thiên sứ, nhưng cố chính là thiên sứ trong mắt anh, cô đã mang đến sự sống cho mảnh đất cần cỗi của anh.

Bất chợt Nhược Hiên hôn nhẹ lên trán cô..

“Ân, Nhược Hiên, anh hôn trộm em, nói đi, có phải trước kia anh cũng làm vậy không, anh đã hôn em bao nhiêu lần rồi.” Tử Nhiên cười giỡn một con mèo vớt được cá.

Ai, vừa nãy hôn trộm bị cô bắt quả tang rồi.

Trong mắt Nhược Hiên không nhiễm tạp chất nào, khi thấy Tử Nhiên cười anh liền hôn lên môi cô, không có tình dục, chỉ đơn thuần là muốn hôn cô thôi.

Anh quả thật bị cô làm hư rồi, đây là suy nghĩ đầu tiên của Tử Nhiên.

.....

“Nhược Hiên, anh đang khấn trương?” Tử Nhiên nắm tay Nhược Hiên , cảm giác anh đang run.

[Đã lâu lắm rồi không gặp bà ấy] Lâu đến mức anh không nhớ rõ khuôn mặt bà.

“Nhược Hiên, nếu anh không muốn gặp, vậy chúng ta về!” Tử Nhiên kiên định nói, gặp mặt chỉ là vì Nhược Hiên, nếu Nhược Hiên không muốn, cô sẽ không miễn cưỡng.

[Không, chúng ta vào đi, nhưng phải thông báo cho họ trước đã] Bọn họ cứ đi vào gặp mặt cũng không lẽ phép mảy.

“Ha ha, Hiên, em đã gọi báo trước rồi, bác gái rất vui khi chúng ta đến, nếu không có chuyện gì, có lẽ bác ấy đang ở trong nhà chờ chúng ta.” Chuyện như vậy cô đã sớm an bày xong, nếu không phải thái độ của đối phương tốt, thì cô đã không mang Nhược Hiên đến, chỉ cần xúc phạm đến Nhược Hiên một chút, cô sẽ tức giận.

Nhược Hiên kinh ngạc nhìn Tử Nhiên, sau đó bị cảm động thay thế.

Cảm ơn, Nhược Hiên không tiếng động ở trong lòng nói, hơn nữa cho dù anh có thể nói chuyện, anh cũng sẽ không nói ra, giữa bọn họ đã không cần nói.

“Đi thôi, Hiên, nàng dâu xấu cũng phải gặp mẹ chồng .”

.....

“Tiểu Hiên.” Năm tháng không để lại dấu vết trên mặt bà, bà vẫn vậy, nhìn không ra bà đã hơn 40.

Cách gọi quen thuộc, nhưng giọng nói là lạ, cũng phải thôi, lâu quá rồi.

Tử Nhiên lẳng lẳng nắm tay Nhược Hiên, để anh cảm nhận được nhiệt độ của cô, sau đó, Nhược Hiên nở nụ cười, sạch sẽ sáng ngời , đẹp mắt biết bao.

“Vị này hẳn là Tư Đồ tiểu thư , thật sự rất đẹp.” Không biết vì sao, nhìn thấy nụ cười của tiểu Hiên, đột nhiên làm bà có cảm giác áy náy, Liễu Ngọc hơi mất tự nhiên chuyển mắt sang nhìn Tử Nhiên.

“Bác gái khen quá rồi, cứ gọi con là Tử Nhiên.” Lúc này Tử Nhiên, thu hồi tính cách hoạt bát lại, cả người toát ra khí chất cao quý, điển hình của một nữ cường nhân.

“Tử Nhiên, hai đứa đi máy bay mệt rồi, nghỉ ngơi trước đi, Côn Lí Nặc có việc, chờ ông ấy về chúng ta cùng dùng cơm tối.” Đối mặt đứa con lâu ngày không gặp, bà không biết nói gì , tình huống như vậy khiến bà luống cuống...

“Bác gái, con và Nhược Hiên ngoài đến thăm bác, có một việc muốn nói cho bác nghe, nói xong tụi con sẽ về khách sạn đã đặt trước.” Tử Nhiên thấy trong mắt Liễu Ngọc không có tia tình cảm gì, nhưng trong lòng lại cảm thán, cũng chỉ có nữ nhân gặp phải tình như vậy, vì tìm chỗ dựa mà bỏ rơi con thân sinh của mình, dù sao nữ nhân trời sinh cần người bảo vệ, nên phải chăm sóc con chồng trước cũng khó xử, cô hiểu nhưng sẽ không tha thứ, cho dù cũng chăm sóc Nhược Hiên, nhưng anh phải chịu thời gian cô đơn dài như vậy là điều không thể chấp nhận.

“A, sao lại không ở đây? Bác đã chuẩn bị phòng rồi, các con.....”

“Không cần đâu bác gái, tụi con chỉ muốn cho bác là cuối năm nay con và Nhược Hiên sẽ kết hôn , tụi con đến đưa thiệp mời, mong bác dành chút thời gian đến tham sự.”

“Kết hôn! Đây..... Các con, chúc mừng các con.....” Liễu Ngọc đầu tiên nghe thì muốn phản đối, nhưng khi nhìn thấy hai người nắm chặt tay nhau, còn có ánh mắt nghiêm túc của Tử Nhiên, bỗng nhiên bà cảm giác mình nói cũng dư thừa, bà có tư cách gì phản đối chứ.

“Cảm ơn bác gái, vậy con và Nhược Hiên sẽ không quấy rầy, đây là địa chỉ và điện thoại của con, sau này có chuyện gì bác cứ gọi tụi con, dù sao Nhược Hiên cũng là con bác.”

“Nga..... Hảo.”

Nhược Hiên cảm kích nhìn Tử Nhiên, sau đó nhìn mẹ mình, dù sao bà có ân sinh ra anh

“Hiên, chúng ta đã tới Milan thì phải đi chơi cho đã, Milan có thể nói là một trung tâm mua sắm lớn, chúng ta nhất định phải mua một đồng hồ về, như vậy mới không uổng chuyến đi này.” Mới vừa ra khỏi cửa, Tử Nhiên liền khôi phục lại bộ dáng hoạt bát, lôi kéo tay Nhược Hiên, cô giống đứa trẻ nói không ngừng.

Nhược Hiên nhìn cô gái mà anh yêu thật sâu đậm, dùng rất nhiều sức ôm cô vào lòng.

.....

Hai người giống đứa nhỏ đi chơi khắp Milan, cùng với giáo đường nổi tiếng ở đây, sau đó ở thiên đường mua sắm này mua không ít đồ, lúc hai người thấy mệt mỏi rồi thì cùng nhau về khách sạn, sau đó hai người lẳng lặng ngồi ở bên cửa sổ sát đất khách sạn ngắm bầu trời Italy .

“Hiên, anh xem sao trên trời thật đẹp.”

“Nhưng mà vẫn không bằng ở nhà.”

“Hiên, ngày mai chúng ta đi Venice được không?”

“Hiên.....”

Giọng Tử Nhiên ngày càng thấp, ánh mắt Hiên càng nhu hòa, trên bầu trời một mảnh yên tĩnh, thời gian giống như dừng lại ở giờ phút này.

15. Chương 15: Lo Lắng Ngọt Ngào

Edit: Julia

“Nhược Hiên, em đã về, anh không có ở nhà sao?” Tử Nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, sao Nhược Hiên không ở nhà? Có chuyện gì phải đi ra ngoài sao?

Gọi điện thoại? Ân, Nhược Hiên không có điện thoại.

Đi ra ngoài tìm? Thành phố lớn thế này, cô không biết anh đi đâu, sao mà tìm được.

Ở nhà chờ? Chỉ có lựa chọn này.

Nhưng mà , chờ à, thời gian từng chút một trôi qua, mà Tử Nhiên nhú chặt lại, liệu có xảy ra chuyện gì không.

Tử Nhiên tự tin rằng mình chưa bao giờ lo lắng, nhưng từ khi Nhược Hiên đến, cô đã quen việc anh luôn ở nhà, giờ không thấy, cô rất lo lắng.

Ngay lúc Tử Nhiên muốn ra ngoài tìm Bạch Nhược Hiên, thì có tiếng mở cửa.

“Nhược Hiên, anh đi đâu vậy?”

[Xin lỗi, anh về trễ, anh đi gửi tranh]

“Gửi tranh? Đừng nói là bức tranh vẽ em nha?” Trừ bỏ bức tranh kia, cô nhớ gần đây Nhược Hiên không vẽ bức nào nữa.

[Đó là tác phẩm mà anh vừa lòng nhất, em không muốn sao?] Nhược Hiên mở to mắt nhìn Tử Nhiên, coi như bây giờ mới hỏi ý kiến của người cống hiến chân dung?

“Hiên, anh muốn bán bức tranh kia?” Trưng thì có thể, cô vốn là nhân vật công chúng, sớm đã quen, hơn nữa bức tranh kia rất đẹp, mà Hiên muốn làm gì cô sẽ không phản đối, vì cô muốn công khai nói mình là người yêu của anh

[Không, anh làm sao bán bức tranh đó, anh chỉ muốn nhiều người biết em xinh đẹp thế nào trong mắt anh.] Trước kia, thế giới của anh rất đơn điệu, anh chỉ biết vẽ tranh, đem toàn bộ ước mơ về thế giới tươi đẹp vào tranh, sau đó, chia sẻ cho mọi người về thế giới của anh.

“Hiên, em không phản đối anh trưng tranh, nhưng em muốn bồi thường nha.”

[Bồi thường thế nào?]

“Em muốn ăn..... Đại tiệc!” Tử Nhiên cố ý khiến Nhược Hiên hiểu lầm, cảm giác hô hấp Nhược Hiên càng ngày càng dồn dập, Tử Nhiên cười , sau đó hôn môi anh.

Nhược Hiên biết mình bị cô trêu, không biết nên tức giận hay thẹn thùng, trên mặt nhiễm một màu đỏ ửng khả nghi

“Hiên, em đói bụng.....” Cô đói bụng nha.

[Nga, em chờ một chút, anh đi nấu cơm cho em] Nhược Hiên lắc lắc đầu, dè nén cơn dục vọng xuống, gặp phải cô gái như cô, nam nhân đơn thuần như Nhược Hiên nhất định bị ăn sạch sành sanh.

Tiếng bát đũa chạm nhau, cảnh gia đình này thật ấm áp, Tử Nhiên đã bắt đầu chờ mong ngày bọn họ kết hôn.

Ai nói chòm Song Tử cô hoa tâm đa tình, lãng nhăng không thôi, ai nói chòm Song Tử không muốn kết hôn, chỉ thích phiêu bạt, đó là chưa gặp phải người mình yêu, cô Tư Đồ Tử Nhiên hiện tại không phải là đang chuẩn bị kết hôn à, chuẩn bị làm một cô vợ giỏi giang sao?

“Tôi là con lừa có bộ lông ngắn, tới bây giờ chưa ai cười được tôi, có một ngày.....”

Tử Nhiên vừa cùng Nhược Hiên ăn xong bữa tối, chợt tiếng điện thoại reo, nhạc chuông cá tính này khiến Nhược Hiên bật cười, nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của Tử Nhiên, Nhược Hiên cố nén cười, thật khó cho anh mà

“A lô, ai vậy, tốt nhất là có chuyện tìm bằng không thì.....” Đáng ghét, hại cô bị Nhược Hiên chê cười, đây là một bài hát cô yêu thích nha , chọn làm nhạc chuông thì sao nào.

“Nhiên, cậu sao vậy?” Uy hiếp Lăng vũ cô ư, người uy hiếp cô sớm không còn sống rồi.

“Vũ a, sao lại là cậu, ha ha, cậu gọi cho tớ có việc gì không?” Có chết không thừa nhận là cô vừa mới nói lời đó đâu, vội chuyển sang đề tài khác

“Tập đoàn OVR đã bị bọn tớ thu mua, trên giấy tờ cần tiến hành theo pháp luật, chuẩn bị đi, ngày mai bay với tớ.” Không lãng phí thời gian luôn luôn là nguyên tắc của Lăng Ngạo Vũ .

“Biết, không thành vấn đề.” Bạn của cô một người so với một người còn quái hơn, cô đã sớm quen rồi.

“Đồ đồ đồ.....” Bên kia đã cúp máy.

“Cái gì a, ngay cả câu gặp lại không nói đã gác điện thoại, thật là.”

Nhược Hiên nghi hoặc nhìn Tử Nhiên cầm điện thoại lâu bầu..

“Không có chuyện gì, chỉ là một người bạn bá đạo, không lẽ phép thôi, nhưng mà, Hiên, em phải đi công tác vài ngày, anh ở nhà một mình có được không?” Cô sẽ rất nhớ Hiên, nhất là trò nghề của anh.

[Anh không sao, em đi công tác mấy ngày?] Mặc dù anh thường hay ở nhà một mình, nhưng hai người họ chưa từng tách nhau ra lâu như vậy.

“Chắc là 3, 4 ngày gì đó, em sẽ nhớ anh lắm, bảo bối” Tử Nhiên tựa đầu dựa vào vai Nhược Hiên, giống như đứa trẻ làm nũng với Nhược Hiên.

[Anh cũng sẽ rất nhớ em] Xấu hổ ghê, mỗi lần nói với Tử Nhiên lời này, anh vui vẻ, mà anh tin rằng Tử Nhiên cũng rất vui.

“Hiên, bằng không anh đi cùng em, được không?” Hai mắt Tử Nhiên toả sáng nhìn Nhược Hiên, cùng đợi trả lời.

[Anh đi thể nào được, em đi công tác, anh đi theo có giúp được gì đâu]

“Không sao hết, có anh đi cùng, sẽ tạo động lực cho em làm việc tốt hơn nếu không, em sẽ nhớ anh mà không làm được việc mất.” Sau khi nói xong, Tử Nhiên nghĩ đến Ngạo Vũ khí phách , cô mà không đi không chừng Ngạo Vũ sẽ giết cô.

[Tử Nhiên, anh sẽ ở nhà chờ em về, em muốn ăn gì, anh sẽ chuẩn bị hết thảy chờ em?] Anh chỉ muốn nhìn Tử Nhiên không muốn ra ngoài gặp người khác.

“Được rồi, được rồi, vậy anh phải làm nhiều món ngon chờ em quay về đó.”

[Anh hứa, sẽ làm một đại tiệc chờ em.] Nghĩ đến đại tiệc, mặt Nhược Hiên đỏ lên.

“Hiên, mặt anh đỏ quá nha, không phải anh suy nghĩ bậy bạ gì chứ ?” Hắc hắc, Hiên của cô đáng yêu quá, đáng yêu khiến cô muốn cắn một ngụm.

[Không đâu] Anh không nghĩ gì hết, chỉ nghĩ..... Nghĩ.....

“Đừng vội phủ nhận, anh nói lấp bắp hử là..... Ân, này.....” Giọng Tử Nhiên càng lúc càng mơ hồ, bởi vì ái nhân của cô đang ở trên phần đầu

.....

“Hiên, anh xem, nơi này đã ngẩng đầu lên rồi nha, anh còn nói không có.....”

.....

“Hiên, anh nói xem chúng ta có nên lên giường không.....”

.....

“Hiên, em yêu anh.....”

.....

16. Chương 16: Tình Dịch

Edit: Julia

“Linh linh linh.....” Đây là tiếng điện thoại reo, hẳn là Tử Nhiên gọi, Nhược Hiên đang muốn cầm lấy điện thoại.....

“Leng keng..... Leng keng.....” Là chuông cửa, ai lại đến giờ này?

Nhược Hiên nhìn nhìn điện thoại, lại nhìn cửa nhà, cuối cùng quyết định nên mở cửa trước, không thể vì nghe điện mà để người ta đứng chờ bên ngoài.

Nhược Hiên mở cửa, nụ cười thanh thuần khiến người ngoài cửa sửng sốt, cô thích kiểu nam nhân này sao?

“Đây là nhà Tử Nhiên , anh là vị ấy?” Giọng khách nhân lẩn át giọng chủ, khiến Hiên có chút không thoải mái.

[Xin chào, anh tìm Tử Nhiên sao? Cô ấy không có ở nhà] Nhược Hiên cầm bút cấp tốc viết xuống những lời này đưa cho nam nhân trước mặt.

“Ân? Anh không nói được?” Ngữ điệu mang chút kinh ngạc cùng nghi vấn, nếu nhìn cẩn thận, sẽ phát hiện trong mắt nam nhân này có tia kinh ngạc.

[Đúng vậy, tôi không nói chuyện được, Tử Nhiên không có ở nhà, vài ngày nữa anh hãy quay lại] Nhược Hiên nhúu mày đưa tờ giấy cho anh ta, nam nhân này không lẽ phép chút nào.

“Anh có quan hệ gì với cô ấy? Là bạn trai khác của cô?” Muốn đuổi hắn đi, đâu có dễ dàng như vậy, hẳn biết Tử Nhiên không có ở nhà, nên mới tới, mục đích là điều tra xem, sao Tử Nhiên thích nam nhân này, mà không thích hắn, hẳn cùng Tử Nhiên là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, muốn tương mạo có tương mạo, muốn thân hình có thân hình, hào trạch, xe thể thao, mọi thứ đều không thiếu, so về gia thế, nhân phẩm, hẳn cùng Tử Nhiên đều xứng đôi, dựa vào cái gì Tử Nhiên không chọn hắn, mà là lựa chọn nam nhân ngay cả nói đều không nói được, nam nhân này sao có thể chiếu cố tốt Tử Nhiên, hẳn sẽ không để cho Tử Nhiên cùng một nam nhân như vậy ở cùng nhau.

Nhược Hiên cảm nhận được hơi thở bất thiện từ người trước mặt, nghe lời hắn nói, không khỏi nhúu mày, này có ý gì? Cái gì mà là một bạn trai khác?

Đang lúc Nhược Hiên suy nghĩ thì tiếng điện thoại vang lên.

Nhược Hiên nhìn hẩn, không có ý mời vào, lại nhìn điện thoại có khả năng là Tử Nhiên gọi về, phải bắt máy, bằng không Tử Nhiên nhất định sẽ lo lắng cho anh, nghĩ đến đây, một tia do dự lúc này bị khơi ra nháy mắt đã biến mất, sao anh có thể đi hoài nghi Tử Nhiên yêu dấu được.

[.....] Anh không nói được, thậm chí chút âm thanh cũng không phát ra nổi, nhưng mà Tử Nhiên vẫn gọi điện như trước, sau đó.....

“Nhược Hiên a, em là Tử Nhiên, sao lúc này không bắt máy, anh ở đâu? Đi toilet? Đi làm cơm, hay không ở nhà, em rất lo nha, nếu anh không bắt máy, em nhất định sẽ đón chuyến bay sớm nhất bay về gặp anh, mà bây giờ em rất muốn gặp anh..... Em ở bên này ổn lắm, anh đừng lo lắng, nhớ phải ăn đầy đủ, nhớ em, tốt nhất là lúc ngủ nằm mơ thấy em, mà không ngày mai em sẽ về, bảo bối anh phải làm đại tiệc cho em ăn đó, mấy ngày nay, nhớ anh quá, nhớ tay nghề của anh nữa, hai em mấy ngày nay ăn không ngon, gầy đi một vòng, trở về nhất định phải bắt anh bồi thường cho thỏa đáng.....”

“Tử Nhiên, vì sao, vì sao là anh ta mà không phải là anh?”

Tiếng điện thoại mở rất lớn, Nhược Hiên mới bắt máy, Cung Trì Vũ tiêu sái bước đến gần, đương nhiên nghe hết nội dung cuộc nói chuyện, sau đó Nhược Hiên mặt càng hồng, mà Cung Trì Vũ mặt càng đen, nhìn không được nữa liền đoạt điện thoại của Nhược Hiên, rống lên.

“Sao là anh ấy mà không phải là anh, anh là tên ngu ngốc nào vậy, sao ở nhà tôi? Nhược Hiên đâu?” Giọng nói ầm ập vừa rồi đột ngột chuyển sang lạnh lùng, trước sau chênh lệch thực dễ dàng giết chết người

“Anh là Cung Trì Vũ, sao em lại đối tốt với ta như vậy, anh ta có điểm gì tốt khiến em phải làm thế, có nhiều người thích em như thế, sao em chỉ chọn anh ta, vì sao.....” Gì chứ! Tử Nhiên không cho hẩn mở miệng nói chuyện nữa.

“Cung Trì Vũ, nếu anh dám nói mấy lời kia, tôi sẽ cho anh chết không toàn thây, thậm chí là tang gia bại sản, anh tin không?” Chỉ cần là xúc phạm tới Nhược Hiên, cô sẽ không tha.

“Tử Nhiên, em uy hiếp anh, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, em thế nhưng vì một người đàn ông mà uy hiếp anh, em thương anh ta lắm ư?”

Cung Trì Vũ không thể tin được Tử Nhiên sẽ trở mặt vô tình như vậy, nói ra những lời tàn nhẫn, thậm chí anh chưa làm gì cả, chỉ nói sự thật thôi, tên này ở trong lòng cô, rất quan trọng ư?

“Chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường, mà nam nhân anh nói trong miệng kia là người yêu tôi, là vị hôn phu sẽ trở thành chồng tôi, anh nói xem, tôi sẽ giúp ai?” Không chỉ có cô, còn 11 đứa bạn tốt kia nữa, mỗi khi các cô đối mặt với vấn đề đều chính diện đối mặt, bởi vì trong nhận thức của các cô, người yêu của mình không ai có thể khi dễ được, đương nhiên ngoại trừ các cô.

“Bằng hữu bình thường, đúng vậy, anh luôn xem anh là bằng hữu bình thường, nhưng mà em có biết, anh vẫn luôn yêu em, em nói đi, anh có gì không tốt, có gì kém anh ta, vì sao người em yêu là anh ta mà không phải là anh?” Nếu là một người đàn ông tốt hơn hẩn, hẩn sẽ chịu thua, nhưng cố tình Tử Nhiên lại yêu một nam nhân như thế, hẩn thậm chí hoài nghi nam nhân như vậy còn cần Tử Nhiên chiếu cố, hẩn sao mà cam tâm được.

“Điểm nào anh ấy cũng tốt hơn anh, bằng không, anh nói xem anh tốt hơn ở điểm nào.” Ở trong mắt cô, Nhược Hiên là hoàn mỹ nhất.

“Cái nào anh cũng tốt hơn anh ta, luận thân thế, địa vị, năng lực, tướng mạo, có điểm nào không hơn anh ta?” Cung Trì Vũ luôn bị mọi người tặng bốc thiên nên thành thiên chi kiêu tử, hẩn có năng lực nói mấy lời này, nhưng là.....

“Nhược Hiên giống anh đều có mẹ sinh ra không phải từ trong tảng đá sinh ra, anh ấy dựa vào năng lực của mình đạt được sự tôn trọng của giới hội hoa, giới hội hoa đều yêu thích tác phẩm của anh ấy, mà tiền trong tài khoản anh ấy đủ nuôi cả nhà ba đời, luận bề ngoài anh ấy đẹp trai hơn anh nhiều, tôi đối với anh ấy nhất kiến chung tình chính là chứng minh tốt nhất, ngoài những điều đó ra, quan trọng là anh ấy hợp với tôi, anh biết nấu cơm không? Anh biết làm việc nhà không? Anh biết khi nào tôi cần an tĩnh, khi nào

cần âm áp, anh cho tôi cảm giác một gia đình được không? Không, anh không thể, mặc kệ anh yêu tôi bao nhiêu, nhưng anh không phải là người tôi mong chờ, anh còn không rõ ư? Nhược Hiên ở trong mắt tôi là người thích hợp nhất.”

“Anh có thể học.....” Hần chưa từng nghĩ một người đàn ông phải làm những thứ này, cho dù là hiện tại, hẳn nói ra cũng có chút chột dạ.

“Anh sẽ không làm, cho dù có học cũng không làm được, tôi nói như vậy chỉ có một phần, quan trọng là tôi yêu anh ấy, cho nên, ở trong mắt tôi, anh ấy tốt đẹp, cho dù anh ấy ra sao, tôi vẫn yêu anh ấy.”

“Anh ta thậm chí không hoàn hảo, em thấy đáng không.....” Cung Trì Vũ kinh ngạc nhìn nam nhân đang xấu hổ này, sao hắn không tức giận được?

“Ở trong mắt anh đó là không trọn vẹn, nhưng ở trong mắt tôi thì không phải, hồi nãy anh cướp điện thoại của Nhược Hiên đúng không, hẳn Nhược Hiên đang cười đi, anh nhìn nụ cười tinh thuần mà xấu hổ của anh ấy chưa?”

Còn có khuôn mặt đỏ ửng có phải đáng yêu không? Cung Trì Vũ, yêu nhau có đôi khi không cần nói, tôi tin mình và Nhược Hiên có ấn ý với nhau.”

“Tử Nhiên, anh không còn cơ hội sao?” Giọng Cung Trì Vũ lộ ra chút uể oải, hôm nay hắn muốn đả kích tình địch, nhưng không nghĩ đến một cuộc gọi ngoài ý muốn, lại khiến hắn thành người bị đả kích..

“Không có, không chỉ có anh, mà người cũng vậy, Hiên, anh có nghe không?”

Em Tư Đồ Tử Nhiên về sau chỉ yêu một người là anh, vĩnh viễn chỉ yêu anh, Hiên, anh đừng có mà cảm động, nếu cảm động thì hãy chuẩn bị một đại tiệc chào đón em về nhà đi.....” Tử Nhiên trước đó còn nói chuyện nghiêm túc, làm cho Nhược Hiên rất là cảm động, ngay cả thân là tình địch Cung Trì Vũ đều có một tia động dung, nhưng bị ngữ điệu lúc sau phá hủy, khiến cho hai nam nhân bên đầu dây này có chút dở khóc dở cười

17. Chương 17: Về Nhà

Edit:Julia

Cuối cùng, Cung Trì Vũ thật sự không chịu nổi Tử Nhiên lải nhải, cho nên cúp điện thoại luôn, sau đó, hai nam nhân cứ vậy mà đứng đó nhìn nhau.

Mãi đến khi.....

“Được rồi , tôi thua, nhưng không đại biểu rằng tôi không bằng anh, cũng không phải là tôi buông tha Tử Nhiên, nếu Tử Nhiên chia tay với anh, tôi sẽ là người đầu tiên cướp cô ấy về.” Nói lời này, Cung Trì Vũ không phải bỏ cuộc, nhường Tử Nhiên cho Nhược Hiên, không phải hắn không tranh giành, nhưng hắn có đủ thông minh để hiểu được rằng, cho dù hắn tranh cũng tranh không được, chỉ làm chuyện vô vị thôi.

[Tôi sẽ chăm sóc Tử Nhiên thật tốt] Nhược Hiên nghĩ , sau đó viết ra giấy.

Không phải anh không tự tin, mà anh rất tin vào tình yêu của hai người, từ lần đầu gặp đến bây giờ, anh biết rõ tình cảm của cả hai thế nào, đồng thời bản thân càng thêm hiểu rõ về Tử Nhiên, trong chuyện tình cảm Tử Nhiên không bao giờ lừa dối , nếu cô không cần đoạn tình cảm này cũng sẽ không nói thương anh, anh tin rằng hai người sẽ hạnh phúc.

“Hừ, hy vọng là thế, có vấn đề gì, anh cứ gọi cho tôi, đây là danh thiếp của tôi.” Chung quy vẫn là mình mềm lòng.

Cung Trì Vũ vốn không định làm ác nhân, chỉ là vì ghen tị che mờ lý trí nên mới tìm đến tận cửa, nhưng lại nhìn thấy một mặt khác của người trong lòng, hẳn biết mình không còn hy vọng, người đàn ông nhìn như

nhược lại kiên cường này đã chiếm được tâm của Tử Nhiên , mà Tử Nhiên rất khoái nhạc hạnh phúc, có lẽ như vậy là đủ rồi.

“Tôi đi đây, không cần tiễn.”

Cung Trì Vũ nghênh ngang rời khỏi nhà Tử Nhiên , cảm giác người phía sau mỉm cười tiễn mình, có chút ử rữ lắc lắc đầu, ai, không biết mình có nên tìm chỗ nào đó ăn mừng vì mới thất tình không.....

Tử Nhiên nói hôm nay sẽ trở về, cho nên Nhược Hiên làm rất nhiều món mà Tử Nhiên thích ăn, tính toán thời gian hẳn là Tử Nhiên sắp về đến nhà rồi, Nhược Hiên đem món cuối cùng đặt lên bàn, lúc này tiếng điện thoại reo lên, Nhược Hiên đang muốn bắt máy, thật khéo , chuông cửa vang lên, ủa..... Sao thế này, Nhược Hiên do dự một chút lại đi mở cửa.

“Hiên, bảo bối, có nhớ em không, em nhớ anh lắm.....” Mở cửa ra thì thấy khuôn mặt tươi cười của Tử Nhiên , sau đó là một cái ôm

[Hoan nghênh về nhà] Sau đó là một nụ hôn thật sâu, mang tất cả nhớ nhung, nhiệt tình.....

“Khụ khụ khụ..... Đừng có ở trước cửa nhà trình diễn cảnh nóng bỏng như vậy chứ, đây là nơi công cộng, nên chú ý một chút.” Ngay lúc hai người đang hôn nhau say đắm, một tên đáng ghét cắt ngang.

“Là anh, Cung Trì Vũ, anh tới đây làm gì, tôi đã nói rõ với anh rồi mà anh chán sống rồi nên mới tới đây à?” Hừ, dám quấy rầy cô cùng Hiên triền miên, người này cách cái chết không xa đâu.

“Đừng nói như vậy, làm người ta thương tâm nha, chúng ta dù sao cũng là bằng hữu, anh sẽ không đụng đến anh ta đâu, anh đến làm khách, ăn một bữa được không.” Hắn đã nghĩ kỹ, không yêu nhau được thì làm bằng hữu, đặc biệt hắn muốn ném thử tay nghề của Bạch Nhược Hiên thế nào, Tử Nhiên là người thích soi mói, có thể được cô khen ngon không ném thử sao được?

“Ăn một bữa? Anh đến đây tranh ăn với tôi, không được, lần sau hãy đến đi, không tiễn.” Đồ ăn Nhược Hiên làm , cô sẽ không nhường đâu, chỉ có thể là của cô thôi, nói xong, Tử Nhiên liền lôi kéo Nhược Hiên vào nhà sau đó muốn đóng cửa.

“Tử Nhiên, sao em lại vô tình như thế, chúng ta làm bằng hữu nhiều năm thế, chỉ có một bữa cơm cũng không được ư?” Cung Trì Vũ nhìn cô lộ tính trẻ con ra, không thể không cảm thán, người đang yêu đúng là không bình thường, keo kiệt đến ngay cả một bữa cơm cũng không cho ăn.

Cung Trì Vũ có chút há hốc mồm nhìn cửa sắp đóng, cô gái này

“Không cho ăn đấy, thì sao, hừ, Hiên khổ sở làm cơm, vì sao phải cho anh ăn?” Chính là không cho, hắn làm được gì!

Tử Nhiên vừa muốn đóng cửa, nhưng bị Nhược Hiên kéo lại.

[Cho anh ta vào đi, hôm nay anh làm rất nhiều, ăn không hết đâu]

[Không cho, đó là Hiên làm cho em, người khác đừng mong ăn được] Tử Nhiên dùng ngôn ngữ ký hiệu đáp lại, khiến Cung Trì Vũ đang đứng ngoài cửa sững sốt, hai người họ nói gì vậy? Hình như là thảo luận chuyện của hắn đi.

[Anh ta là của em, để bằng hữu đứng ở ngoài không được đâu, hơn nữa, anh cũng muốn làm quen bằng hữu của Tử Nhiên, Tử Nhiên, em không muốn sao?] Đôi mắt sang ngời nhìn Tử Nhiên, mang theo tia chờ mong.....

“Cung Trì Vũ, lần này xem như anh tốt số, có điều chỉ được ăn một chén, ăn xong thì đi ngay, cấm phản đối!” Tử Nhiên nhìn Nhược Hiên, nhận ra mình không thể cự tuyệt anh được, nhất là anh mang biểu cảm chờ mong này, cho dù mặt trời trên cao, cô cũng muốn lấy xuống cho anh

Tử Nhiên nói xong liền kéo Nhược Hiên vào nhà, lưu lại Cung Trì Vũ một mình ở ngoài cửa ngẩn người.

Cung Trì Vũ không ngốc, ngược lại còn phi thường thông minh, cho nên, hắn rất nhanh đã hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhất định là Nhược Hiên yêu cầu để hắn lưu lại, Tử Nhiên không có cách nào cự tuyệt mới cho mình vào nhà, nhìn hai người nắm tay nhau, còn dùng ngôn ngữ ký hiệu nói chuyện với nhau, ủa, mình có

thể yên tâm rồi.

18. Chương 18: Thần Bí

Edit: Julia

Từ khi Tử Nhiên từ Mỹ về, liên cảm giác Nhược Hiên có chút là lạ, cũng không phải kỳ quái, hoặc là nói là thần bí mới đúng, cụ thể tình huống như sau:

Lúc Tử Nhiên ở nhà thì không thấy Nhược Hiên, nghĩ anh đang ở phòng vẽ, lại phát hiện thời gian anh ở trong phòng vẽ ngày càng nhiều hơn

“Nhược Hiên, anh đang làm gì vậy?” Tử Nhiên muốn vào trong nhưng thấy cửa bị khoá trái, chuyện này chưa từng xảy ra nha.

[Tử Nhiên, em tìm anh à? Đói bụng sao? Anh đi nấu cơm cho em] Nhược Hiên mở cửa, chỉ lộ ra đầu nhỏ, thừa dịp Tử Nhiên không chú ý liền đóng cửa phòng lại, ôm Tử Nhiên đến phòng khách.

Tử Nhiên tan tâm về, nhìn thấy Nhược Hiên đang bận rộn trong bếp.

“Nhược Hiên, hồi trưa em gọi anh, sao không bắt máy, lúc đó anh không ở nhà sao?” Bình thường Nhược Hiên thường mua đồ đều là buổi chiều, mà giữa trưa đều sẽ ở nhà, hôm nay cô nổi hứng gọi điện thoại về nhà, nhưng không thấy ai bắt máy ?

[Anh đi gặp một người bạn, em đói bụng chưa? Cơm đã làm xong, chúng ta đi ăn cơm đi] Nói xong, Nhược Hiên bắt đầu bưng đồ ăn lên, Tử Nhiên cũng ngượng ngùng , đứng dậy giúp đỡ.

Tử Nhiên vốn muốn hỏi là người bạn nào , bởi vì cô chưa bao giờ nhìn thấy bạn anh, nhưng lại bị Nhược Hiên đánh lạc hướng, cũng ngượng miệng hỏi , chờ ăn xong hỏi lại vậy.

.....

Ăn xong cơm chiều, hai người ôm nhau nằm trên giường.

“Nhược Hiên, em chưa gặp bạn của anh, hôm nào rảnh mời bạn anh đến đây chơi được không?”

[Chỉ là người bạn bình thường mới quen thôi]

“Nga, vậy hồi trưa anh đi gặp người ta à.” Vừa mới quen đã hẹn ra ngoài, cái này đối với Nhược Hiên mà nói thực không bình thường nga.

[Có chút chuyện muốn nói thôi] Ánh mắt Nhược Hiên có chút khác thường, có điều Tử Nhiên đang suy nghĩ nên không chú ý đến sự khát thường của Nhược Hiên .

Nhược Hiên thấy Tử Nhiên còn muốn hỏi cái gì đó, sợ lộ sơ hở, vội hôn môi cô chặn cô hỏi.

Hôn chẳng phải kết thúc, mà là bắt đầu, dần dần tiếng thở dốc quanh quẩn ở trong phòng ngủ.

Càng ngày càng không đúng, hành vi của Nhược Hiên càng kỳ quái, Tử Nhiên có thể khẳng định, Nhược Hiên nhất định đang gạt cô chuyện gì đó, nhưng lại không muốn nói cho cô biết, tại sao có thể như vậy?

Có điều Tử Nhiên hoài nghi là hoài nghi, nhưng cô tin Nhược Hiên, cô nghĩ Nhược Hiên hẳn là đang làm gì đó có liên quan đến cô, gạt cô là muốn cho cô kinh hãi mà thôi, nhưng tư vị bị gạt không dễ chịu mấy, đặc biệt, vì để phối hợp với Nhược Hiên , cô còn cố ý làm bộ như không có phát hiện, thực sự mệt mỏi quá, chỉ cần anh cao hứng là được

Hôm nay, Tử Nhiên cảm giác Nhược Hiên đang rất vui, có lẽ chân tướng sắp sáng tỏ, ây da mấy ngày nay kiềm nén tò mò không thôi, nhất là muốn khắc chế sự quan tâm của mình, thật khó quá, nhưng thấy anh cao hứng như vậy, cô biết đều đáng giá, nhưng mà bây giờ cô muốn hét to nói cho Nhược Hiên nghe.

“Hiên, tối nay anh rảnh không?” Không thể trách cô hỏi như vậy, mấy ngày nay Hiên đều vẽ tranh đến khuya, có đôi khi lúc cô đang ngủ mới về phòng

[Có, việc của anh cũng xong rồi] Hò, cuối cùng cũng làm xong, nhiều ngày bận rộn, làm anh khẩn trương muốn chết, anh sợ Tử Nhiên đột nhiên nhìn thấy món quà anh tặng bất ngờ cho cô.

“Nói như vậy, hôm nay anh theo em đi dự tiệc đi.” Cô không muốn đi tí nào, nhưng ba mẹ đã lên tiếng, nói cô mà không đi sẽ đến tìm cô, hơn nữa muốn làm phiền cô mỗi ngày, trời ạ, không bằng cô chết còn hơn, cho nên, cô chỉ có thể đồng ý mà thôi, dù sao cũng phải nể mặt ba mẹ chứ, hơn nữa, ha ha, cô sẽ làm bọn họ chấn động.

[Tiệc gì? Anh còn chưa chuẩn bị tốt, em cũng biết là anh đối với chuyện này không hiểu nhiều mà] Anh rất muốn cùng Tử Nhiên đi ra ngoài, nhưng những bữa tiệc như thế không thích hợp với anh, anh sẽ không nói, có nhiều người không hiểu người, anh sẽ lại gây phiền toái cho cô mất.

“Hiên, nếu anh không đi, em sẽ bị sói lớn ăn mất đấy, đây là bữa tiệc xem mắt, đặc biệt tổ chức, anh thật sự để em đi một mình.” Cô cũng không nói dối, trên danh nghĩa là tiệc trao đổi, nhưng chắc lão cha nhúng tay không ít vào, lập tức có thể biến thành tiệc xem mắt, nhất là lão ba đặc biệt kêu cô đi, cô mà nhìn rõ ý đồ của ông mới là lạ.

[Xem mắt? Em muốn đi xem mắt?] Sao cô lại đến tiệc xem mắt? Tại sao có thể như vậy.

“Là ba em, ông không biết em có bạn trai, luôn lo lắng việc lập gia đình của em, vốn dự định giới thiệu hai người gặp nhau, nhưng chưa kịp làm ông ấy đã mở ra tiệc này, còn không cho phép từ chối, cho nên, em quyết định tương kế tựu kế, mang anh theo, để mọi người biết anh về sau cũng tránh không ít phiền toái, còn có giảm nhiệt tình của cha, anh sẽ đi chứ?”

[Đây không tốt lắm] Anh rất lo nếu để cô đi một mình, nhưng mà anh cứ vậy mà đi cùng với Tử Nhiên , tựa hồ không tốt lắm, lỡ đâu cha mẹ cô không thích anh.

“Có cái gì không tốt, anh là bạn trai em, theo em đi dự tiệc cũng bình thường thôi ? Hay là anh không muốn cho mọi người biết mối quan hệ của chúng ta?” Nếu anh không đi, sao chơi vui nữa?

[Vậy được rồi] Anh là bạn trai cô, đi cũng là bình thường, hơn nữa anh còn phải bảo vệ bạn gái thoát khỏi móng vuốt của sắc lang.

“Hiên, anh tốt nhất, em yêu anh.” Nói xong chính là một nụ hôn ngọt ngào.

Chìm đắm trong nụ hôn với mỹ nhân, Nhược Hiên không có nhìn thấy ánh sáng xẹt qua trong mắt Tử Nhiên .

19. Chương 19: Yến Hội

Edit:Julia

Biệt thự nhà Tư Đồ.

Tử Nhiên mặc một bộ lễ phục màu xanh nhạt, Nhược Hiên thì mặc bộ tây trang màu kem, Tử Nhiên nắm tay anh cùng nhau sóng vai vào biệt thự, thoáng chốc hấp dẫn không ít ánh mắt, đa phần đều do kinh ngạc mà thôi.

“Nam nhân là ai?” Những câu hỏi khác nhau, cùng nghi hoặc vang lên, yến hội này thật chức là đại hội kén rể, Tư Đồ gia danh gia vọng tộc trong giới tư pháp, mà chủ gia tộc chính là Tư Đồ Chính Thiên, vị thẩm phán có uy vọng nhất, vợ là nữ cảnh sát tài ba, con gái duy nhất là luật sư huyền thoại trong giới – Tư Đồ Tử Nhiên, vô luận là từ gia thế, địa vị ,danh vọng , dung mạo, có thể lấy được Tư Đồ Tử Nhiên làm vợ là chuyện vinh hạnh cỡ nào, huống chi, bản thân Tư Đồ Tử Nhiên có khí chất đại mỹ nữ, cho nên, những nam nhân độc thân trong chính giới hay thương giới đều vì cô mà kéo đến đây.

Nhưng không ai ngờ đến nữ nhân vật chính lại dẫn bạn trai đến cùng, điều này làm cho mọi người đều kinh ngạc nhìn bọn họ, bao gồm vợ chồng Tư Đồ đang tiếp khách.

“Cha mẹ, con giới thiệu với hai người, đây là bạn trai con, Bạch Nhược Hiên, Nhược Hiên, đây là ba em Tư Đồ Chính Thiên, mẹ em Triệu Nhã Đình.” Tử Nhiên mang theo Nhược Hiên tiêu sái đến trước mặt vợ chồng Tư Đồ, rất tự nhiên giới thiệu song phương với nhau, trực tiếp bỏ qua tồn tại của mấy vị khách.

Nhược Hiên có chút khấn trương, nhưng chuyện tới trước mắt, hơn nữa lại có Tử Nhiên bên cạnh, lần gặp mặt này anh muốn lưu lại ấn tượng tốt với cha mẹ vợ, cho nên, cố gắng nở một nụ cười đẹp, hơi khom người chào vợ chồng Tư Đồ, không có biện pháp, anh không nói được, chỉ có thể làm vậy biểu đạt ý tứ của mình.

Vợ chồng Tư Đồ thấy Nhược Hiên không nói lời nào, lấy làm lạ.

“Ba ba, mẹ, Nhược Hiên từ nhỏ đã không nói được, nhưng có thể nghe hiểu lời chúng ta nói, hẳn vừa rồi anh ấy chào hỏi hai người, hy vọng ba mẹ không làm khó con rể tương lai.” Nhược Hiên ở một bên nghe, lúc Tử Nhiên nói anh chào hỏi ba mẹ cô, anh gật đầu theo, nhưng câu nói tiếp theo khiến Nhược Hiên ngượng ngùng đỏ mặt, anh nào có ý đó, hơi khấn trương nhìn vợ chồng Tư Đồ

“Cha mẹ làm cậu ấy khó xử à? Chỉ là, cậu ấy là bạn trai con thật ư? Tử Nhiên, con đừng có vì đối phó cha mẹ mà tìm người đến đóng thay nha.” Có khả năng lắm đấy.

“Đương nhiên là thật rồi.” Tử Nhiên nghiêm túc nhìn thoáng qua Nhược Hiên, sau đó lớn tiếng tuyên bố “Rất vui vì mọi người đến đây?? Gia phụ vì tôi mà chuẩn bị, nên tôi xin tuyên bố, tôi Tư Đồ Tử Nhiên cùng Bạch Nhược Hiên hôm nay đính hôn, cuối năm sẽ tổ chức lễ cưới, đến lúc đó sẽ phát thiệp mời cho các vị, hoan nghênh mọi người tới tham gia.” Nhìn mọi người ai nấy đều kinh ngạc, Tử Nhiên thâm cười trộm, chơi vui nha

“Tử Nhiên..... Bạch tiên sinh, Tử Nhiên nói là thật sao? Hai đứa thực sự muốn đính hôn, cuối năm sẽ kết hôn?” Vợ Tư Đồ Chính Thiên muốn hỏi Tử Nhiên, nhưng mà nghĩ lại, cho dù Tử Nhiên lừa mình cũng sẽ không nói cho ông, cho nên xoay người hỏi Bạch Nhược Hiên thoát nhìn thành thật.

Nhược Hiên khó xử nhìn nhìn Tử Nhiên, tuy rằng bọn họ đã quyết định kết hôn, nhưng cụ thể đều chưa quyết định, lần này Tử Nhiên tuyên bố thế anh không biết thật giả ra sao, cho nên chỉ có thể nhìn Tử Nhiên.

Tử Nhiên thấy ánh mắt anh, cũng hiểu ý, nghiêm túc gật đầu, tuy bên trong có chút đùa dai, nhưng là chuyện này là nghiêm túc, cuối năm cô còn dự định cùng mấy đứa bạn cùng tổ chức hôn lễ nữa cơ.

Thấy Tử Nhiên gật đầu, Nhược Hiên cũng tin tưởng đây sự thật, hướng vợ chồng Tư Đồ gật gật đầu, đến vợ chồng tư Đồ cũng chẳng biết làm sao chỉ có thể gật đầu chấp nhận.

Tân khách nhìn tình huống như vậy đều có chút mất hứng, nhất mấy quý công tử hôn nay đến đây, bọn họ chuẩn bị tử tử như vậy, ai ngờ phát sinh tình huống này, ngay lúc mọi người đang xấu hổ, một giọng nói khiến Tử Nhiên thấy chán ghét vang lên.

“Chúc mừng Tử Nhiên, rốt cục tìm được lang quân như ý, chúng ta cùng nâng chén chúc mừng nào.” Lời Cung Trì Vũ nói khiến mọi người giật mình lại, đúng vậy, bằng vào thân phận của bọn họ chẳng lẽ không lấy được vợ sao, người ta đã có hôn phu rồi, bọn cũng nên tìm một nửa khác cho mình, sau đó cùng giới ly rượu lên.....

Tóm lại, không khí yến hội mặc dù xấu hổ vô cùng nhưng vẫn thuận lợi kết thúc, Tử Nhiên cùng Nhược Hiên lúc này ngồi trong xe cùng về nhà, xe chạy chậm mang theo tiếng cười của Tử Nhiên.

“Ha ha, Nhược Hiên, anh thấy lúc em nói anh là bạn trai em, nhìn mặt cha mẹ em mắc cười muốn chết, còn có tân khách, hừ, muốn bắn tiểu thư, còn không xem lại mình có bản lĩnh không.....”

Nhìn Tử Nhiên giống như đứa trẻ cười to, Nhược Hiên sùng nịch cười, không biết Tử Nhiên có phát hiện, mỗi lần cô trêu chọc ai đó, ánh mắt sẽ lờ lờ tỏa sáng, khiến cho người ta sa vào trong đó, không thể tự thoát ra được.

Anh cũng rất sợ, Tử Nhiên tài giỏi như vậy liệu có bị người khác cướp đi, nhưng ở chung đã lâu, anh biết, Tử Nhiên yêu mình, cô ở trước mặt mình khác xa với bình thường, mặc kệ người ngoài đánh giá Tử Nhiên thế nào, ở trong mắt anh, Tử Nhiên có tính tình như đứa trẻ, Tử Nhiên ở bên ngoài khôn khéo, xảo quyệt

nhưng lúc ở nhà chưa bao giờ biểu hiện như vậy, bằng trực giác anh biết Tử Nhiên không cố ý làm vậy, tính cách cô sẽ thay đổi nếu thấy đồ ăn ngon, hoặc là cô có hai tính cách song song tồn tại.

“..... Còn Cung Trì Vũ thật đáng ghét, về sau nhất định không cho hắn vào nhà chúng ta, Hiên, về sau hắn có gõ cửa, anh không được mở, biết chưa?”

Giọng Tử Nhiên quanh quẩn trong xe, nụ cười của Nhược Hiên cũng chưa từng có biến mất, hai người , người nói, người không nói phút chốc tạo nên cảnh hài hòa.....

20. Chương 20: Món Quà Tốt Nhất

Edit: Julia

[Tử Nhiên, chủ nhật này em rảnh không?] Nhược Hiên mở to ánh mắt chờ mong nhìn Tử Nhiên, nếu ai mà nhìn thấy anh thế này mà nói không có thời gian sẽ trở thành tội đồ thiên cổ mất.

“Có, đương nhiên là có, Hiên, có chuyện gì sao?” Tử Nhiên có dự cảm,

Nhược Hiên sắp công bố nguyên nhân luôn luôn thần thần bí bí.

[Vậy em đi với anh nhé? Anh muốn cùng em đến một nơi] Chuẩn bị đã lâu, vì ngày nào đó, ngấm lại anh có chút khẩn trương, nhưng là càng nhiều hơn là chờ mong.

“Hảo, đương nhiên không thành vấn đề, chỉ cần là Hiên muốn đi đâu, em sẽ đi cùng anh

.....

[Tử Nhiên, bạn tốt của em là ai vậy?] Hình như anh chưa gặp qua bạn của Tử Nhiên , ngoại trừ Cung Trì Vũ mà Tử Nhiên không thích kia.

“Em có rất nhiều người bạn tốt, giống Ngao Vũ, u, Hiên..... Đợi chút, có người nha, các cô ấy là đồng học của em, bọn em biết nhau đã lâu..... Ân, Hiên, anh hỏi cái này để làm gì?”

[Tử Nhiên, em không muốn anh gặp bạn của em sao? Anh chưa từng gặp các cô ấy.] Lúc nghe Tử Nhiên nhắc đến, nghe khẩu khí của cô thì anh biết cô rất trân trọng những người bạn này, nhưng đến một người anh cũng không biết, anh cảm giác mình và Tử Nhiên còn khoảng cách, anh không thích như vậy.

“Anh muốn gặp họ? Tốt a, các cậu ấy đều bận rộn, chả biết đang làm gì, một người cũng không thấy đâu, hình như gần đây đang có tình yêu mới thì phải, chắc chắn, thật sự khiến người ta nhìn không nổi, ân, Hiên, em không giới thiệu anh biết các cậu ấy là thấy chưa cần thiết, chỉ cần người trong lòng em thôi, các cậu ấy sẽ thích, đợi đến khi anh gặp sẽ biết, họ là những người có cá tính nhất đấy, hơn nữa em sợ họ dạy hư anh, các nàng nhất định sẽ ghen tị em có người yêu tốt thế này, chỉ là, nếu anh muốn gặp, em sẽ hẹn họ, anh nói được không?”

[Tử Nhiên, anh chỉ hỏi chút thôi, không cần hẹn, nhưng em có thể đem cách liên lạc với họ cho anh biết không?] Nhìn dáng vẻ khẩn trương của Tử Nhiên, Nhược Hiên mỉm cười, chỉ là anh đột nhiên nghĩ đến mà thôi, ngày đó thấy cha mẹ cô, anh mới phát hiện, mình hiểu về thế giới Tử Nhiên rất ít, nhưng không ảnh hưởng đến tình yêu anh dành cho cô, anh chỉ muốn biết thêm, hơn nữa anh hy vọng có thể cho cô một cái kính hỷ

“Hảo.”

.....

Được rồi, cho dù là hoàn thành xong công việc, Tử Nhiên phát hiện Nhược Hiên vẫn có một chút là lạ, giống như đang ở chuẩn bị cái gì, mỗi ngày đều sẽ ra ngoài rất lâu, ai nha, cô rất tò mò, nhưng vẫn không thể vạch trần, rốt cuộc phải chờ tới khi nào đây? Chắc chủ nhật này sẽ biết đáp án

Rốt cục đợi đến Chủ nhật

Dưới ánh mắt chờ mong của Nhược Hiên, hai người đi dọc theo hành lang đầy tranh vẽ.

“Hiên, đây là nơi anh muốn em đến?” Là phòng tranh? Nơi này có gì thần bí?

Thấy nghi hoặc của Tử Nhiên, Nhược Hiên khẳng định gật gật đầu.

Lúc này vừa vặn có người theo trong phòng tranh đi ra, chắc hẳn là du khách đến tham quan, bọn họ khi nhìn thấy Tử Nhiên cùng Nhược Hiên bắt đầu chỉ trỏ, còn phát ra thanh âm kinh ngạc.

“Nhược Hiên, những người này rất kỳ quái nga.” Bọn họ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô..... Triển lãm tranh, giống những triển lãm khác có gì kỳ quái đâu.

[Tử Nhiên, anh có món quà muốn tặng em, nhưng anh không biết em có thích không, nếu không thích thì đừng tức giận nhé] Đến lúc này, Nhược Hiên mới nghĩ đến Tử Nhiên không nhất định có thích hay không khi anh làm vậy, thật là, vạ nhất Tử Nhiên không thích làm sao bây giờ?

“Quà tặng em? Còn sợ em không thích? Làm sao có thể chứ, chỉ cần là Hiên tặng, em đều thích hết, nhưng mà, Hiên, em có thể hỏi sao anh để ý rằng em có thích món quà hay không vậy? Trong khoảng thời gian này, anh thần thần bí bí như thế là chuẩn bị món quà này, ha ha, em nghĩ em nhất định sẽ thích.” Hoá ra là món quà muốn tặng cô, cô phải nể mặt mũi của Hiên, mà khoan đến hội triển lãm tranh này, chẳng lẽ là tranh.

[Chúng ta vào thôi]

“Nga, hảo.”

.....

“A, nhìn xem là ai đến đây, không phải là nhân vật chính của chúng ta sao.”

Vừa mới bước vào, Tử Nhiên còn chưa kịp nhìn gì liền đụng phải người quen.

“U, sao cậu lại ở đây..... A, còn có các cậu, đây là sao?” Tử Nhiên hoàn hồn lại, mới phát hiện mình há mồm kinh ngạc như con ngốc

“Vốn là vì mặt mũi của Hiên tớ mới đến, nhưng nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc này của cậu cũng đáng giá.”

“Không cần kinh ngạc, bọn tớ tới là vì Hiên, không phải vì cậu.”

Bắc Đường Yên cùng Lăng Ngạo Vũ một người một câu đã kích Tử Nhiên.

“Nhưng mà, Tử Nhiên a, tớ hâm mộ cậu lắm nha, Hiên tốt như vậy, thật lãng mạn a, tớ cũng muốn.” Nói lời này không cần xem cũng biết là chòm Song ngư Diệu Thu Thu.

“Được rồi, rốt cuộc là sao thế? Tớ còn chưa hiểu gì, các cậu mỗi người ta một câu người một câu, không phải là khi dễ người ta chứ? Nhưng nể mặt Hiên, tớ sẽ không so đo với các cậu.” Hừ, chờ cô hiểu là chuyện gì sẽ tìm các nàng ,đến lúc đó..... Xem ai sợ ai!

“Hiên, quà anh muốn tặng em đâu?” Bộ dáng Hiên then thùng thật đáng yêu a, đang muốn hôn anh, lại nghĩ ở đây nhiều, cô cũng không muốn mọi người biết một mặt khác của Hiên.

[Em ngẩng đầu lên đi] Mặt Hiên có chút hồng, không biết là vì vừa mới bị trêu chọc hay then thùng nữa.

Tử Nhiên nghe lời ngẩng đầu lên, sau đó chạy ra khỏi phòng tranh, mà Nhược Hiên nín thở đuổi theo sau cô.

“Hiên, lần này vẽ nhiều như thế, anh gầy đi một vòng rồi.” Tử Nhiên thương tiếc sờ sờ mặt Nhược Hiên , anh hẳn rất mệt, trong khoảng thời gian này vẽ nhiều vậy mà, hoá ra là vì cô, dọc tất cả hành lang đều là vẽ cô, cô thực kinh ngạc cũng thực cảm động, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng khóc, nhưng lần này lại muốn khóc, nam nhân ngây ngốc này lại làm cô cảm động.

“Em ở trong mắt anh là vậy sao?” Không đợi Nhược Hiên trả lời, Tử Nhiên hỏi.

Cô biết mình rất xinh đẹp, nhưng chưa bao giờ biết mình lại có nhiều biểu cảm xinh đẹp như thế.

Trong tranh, cô giống như tinh linh nghịch ngợm, có khi tao nhã như gió, có khi lại nhiệt tình như lửa, nhưng dưới bút vẽ của Nhược Hiên cô có vô số hình thái, biểu cảm, ha ha, cô luôn cho rằng mình chỉ đẹp trong bóng đêm, không ngờ dưới ánh sáng mặt trời cô cũng đẹp như vậy, có lẽ là vì Nhược Hiên đi.....

[Tử Nhiên, ở trong lòng anh em không chỉ có thế, em đẹp đến mức ngòi bút của anh không miêu tả được hết]

“Ha ha, anh học được lời nói ngon ngọt rồi, anh nói anh bị em nhiễm, có lẽ em làm hư anh rồi?”

[Đây..... Không phải vậy] Nhược Hiên không biết nên trả lời thế nào, trực giác muốn nói ra nhưng không biết nói gì.

“Ha ha, không có gì, sao phải sợ thế.” Đúng vậy, mặc kệ trước hay sau thì Nhược Hiên chưa bao giờ thay đổi, bọn họ yêu nhau như vậy đủ rồi.

[Tử Nhiên, em có thích món quà này không?] Rốt cục, Nhược Hiên lấy hết dũng khí hỏi Tử Nhiên.

“Thích, món quà của anh chính là món quà em thích thứ hai trên đời này.” Ánh mắt Tử Nhiên sang lên khiến mọi người không khỏi nhớ bức tranh trong kia, tên tranh là “Nghịch ngợm phong ”.

[Thứ hai? Vậy thứ nhất là gì?] Nhược Hiên có chút tò mò, cũng có chút bất mãn, thật là, anh chuẩn bị lâu thế chỉ xếp thứ hai, vậy thứ nhất là gì vậy?

“Em Tư Đồ Tử Nhiên , món quà đầu tiên em nhận được trong cuộc đời này chính là anh, Bạch Nhược Hiên, anh là thiên sứ trời cao tặng cho em , là thiên sứ chỉ thuộc về mình em!” Cùng với tiếng yêu là một nụ hôn thật dài, không có kích tình, không có dục vọng, nhưng tràn đầy tình yêu, em yêu anh, Nhược Hiên.....

Có lẽ em mới là thiên của anh, không em là ánh mặt trời của anh, không có em thiên sứ sẽ mất đi vòng hào quang , là em đã cho thiên sứ đôi cánh trắng này, là em cho thiên sứ vui vẻ, hạnh phúc, tất cả mọi thứ, anh yêu em, Tử Nhiên.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-ai-thuan-nam>